

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

நம்பெருமாள் விஜயம்

(மலர் - 10)

Nov 2007

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
“ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்” க. ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்கனே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப் பொருள்கள் முன்னமே கைக் கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப் பொருளும் கொண்டாரே.

அடியேன் உரை

இந்த மாதம் பெரியபெருமானுக்கு மிகவும் உகந்த ஆழ்வாரான திருப்பாணாழ்வாரின் திருநகூதரம் (25.11.2007), அரங்கனின் தொண்டைத் தவிர வேறு எதனையும் நான் அறியேன் என்று வாழ்ந்த திருமங்கையாழ்வாரின் திருநகூதரம் (24.11.2007), திருவிருத்தம் முதலான பல பிரபந்தங்களுக்கு ஈடு வ்யாக்யானம் செய்தருளிய நம்பிள்ளையின் திருநகூதரம் (24.11.2007) அமைந்துள்ளது. இவர்களைப் பற்றிய பெரியதிருமுடியடைவு குறிப்புகள், இந்த இதழில் இடம் பெற்றுள்ளன.

இந்த இதழில், அரங்கனைத் தவிர வேறு யாரையும் பாடாமல் இருந்த தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரின் திருமாலை வ்யாக்யானம் தொடங்கப்பட்டுள்ளது. இதனை ஆழ்வாரும் நம்பெருமானும் இனிதே பூர்த்தி செய்யவேண்டும் என்று பார்த்திப்போமாக.

ஸர்வம் க்ருஷ்ணார்ப்பணம் ... வாஸுதேவம் ஸர்வம்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன்

க. ஸ்ரீதரன்

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீ ரங்கராஜஸ்தவம்
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்
4. முமுகூப்படி
5. சிறிய திருமடல்
6. திருமாலை
7. திருப்பாணாழ்வார்
8. திருமங்கையாழ்வார்
9. நம்பிள்ளை

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி சமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (பகுதி - 10)

91. கிரீட சூட ரத்ந ராஜி: ஆதிராஜ்ய ஜல்பிகா
முக இந்துகாந்தி உந்முகம் தரங்கிதா இவ ரங்கிண:

பொருள் - (திருமுடியைக் கூறுகிறார்) பெரியபெருமானின் க்ரீடம், அதன் அடியில் கட்டப்படும் சூடா என்னும் முகப்பட்டை, ஆகியவற்றில் இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை - பெரியபெருமானே ஸர்வேச்வரன் - என்று அறிவிக்கும் விதமாக உள்ளன. இவை ஒளி வீசியபடி உள்ளன. இந்த ஒளியைக் காணும்போது, முகத்தில் உள்ள சந்த்ரனின் குளிர்ந்த ஒளியே இவை மீதும் வீசுகிறதோ என்று தோன்றுகிறது.

விளக்கம் - திருவாய்மொழியில் (3-1-1) - முடிச்சோதியாய் உனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ - என்பது போன்று இவரும் கூறுவது காண்க. இங்கு இவர் கூற விரும்பும் கருத்து என்னவெனில் - உண்மையில் பெரியபெருமானின் திருச்சிரஸில் எந்தவிதமான க்ரீடமும் இல்லை, இவன் திருமுகமண்டலத்திலிருந்து மேல் நோக்கி வீசும் ஒளியே, காண்பதற்குக் க்ரீடம் போன்றுள்ளது என்பதாகும்.

92. சிகாரத்ந உத்தீப்ரம் திசி திசி ச மாணிக்ய மகரீ
லஸத் ச்ருங்கம் ரங்கப்ரபு மணி கிரீடம் மனுமஹே
ஸமுத்துங்க ஸ்பீதம் சித் அசித் அதிராஜ ச் ரிய:
ப்ரிய ஆக்ரீடம் சூடாமணிம் அபி நிதம்பம் தம் அபித:

பொருள் - எங்கும் உள்ள சேதன அசேதனங்களை நியமிப்பவனாக உள்ளவன் பெரியபெருமாள் ஆவான். இவன் இவ்விதம் நியமிக்கின்ற ஸாம்ராஜ்ய லக்ஷமிக்கு மணிமகுடம் வேண்டும் அல்லவா? அனைத்து திசைகளிலும் ஒளிர்வதாகவும், மகரவடிவமாக உள்ள மாணிக்க மணி மூலம் சிறப்பான ஒளி வீசும் நுனியைக் கொண்டதாகவும் பெரியபெருமானின் இரத்தின க்ரீடம் உள்ளது. இந்தக் க்ரீடமே, பருத்ததாகவும் இனிமையாகவும் உள்ள மலையாக எண்ணுகிறோம். இந்த மலையே இவனது ஸாம்ராஜ்ய லக்ஷமிக்கு மணிமகுடமாக உள்ளது. மலையைச் சுற்றி உள்ள இடங்கள் போன்று, க்ரீடத்தைச் சுற்றி திருமுகப்பட்டையில் உள்ள இரத்தினங்கள் ஒளிர்கின்றன.

93. விஹரது மயி ரங்கிண: சூலிகா
ப்ரமரக திலக ஊர்த்வ புண்ட்ர உஜ்ஜ்வலம்
முகம் அம்ருத தடாக சந்த்ர அம்புஜ
ஸம்ய ஹர சசி முக்த மந்தஸமிதம்

பொருள் - அழகான திருக்குழலானது கற்றையாக உள்ளது, அவை அழகாக நெற்றியில் படிந்துள்ளன, திலகமும் திருமண்காப்பும் நேர்த்தியாக உள்ளன, அமிர்தம் நிரம்பிய குளம், சந்த்ரன், தாமரை மலர்கள் ஆகியவை தங்களைக் காட்டிலும் எழிலானவை வேறு இல்லை என்று கர்வம் கொண்டிருந்தன. இந்தக் கர்வம் நீங்கும் விதமாக வெண்மையாக இவனது புன்னகை உள்ளது. இப்படிப்பட்ட பெரியபெருமானின் திருமுகமண்டலம், என்னுள் இருப்பதையே தனது பேறாகக் கருத வேண்டும்.

94. முக புண்டரீகம் உபரி த்ரிதண்டகம் திலகா: ச கேஸரஸமா: ஸமௌக்திகா:
இஹ ரங்கபர்த்து: அபியத் மதுவ்ரத ப்ரகர ச் ரியம் ப்ரமரகாணி பிபர்தி

பொருள் - பெரியபெருமானின் தாமரை போன்ற திருமுகத்தில் முத்துக்களுடன் இணைக்கப்பட்ட அழகான திலக ஆபரணங்கள், தாமரை மலரில் உள்ள தாதுகள் போன்று உள்ளன. அந்த திருமுகத்தில் குழல்கற்றைகள் அழகாகத் தொங்குகின்றன. இதனைக் காணும்போது, அந்த முகத்தாமரையை மொய்க்க வரும் வண்டுக்கூட்டங்கள் போன்று உள்ளன.

95. ஹ்ருதயம் ப்ரஸாதயதி ரங்கபதே: மதுர ஊர்த்வ புண்டர திலகம் லலிதம்
அலிக அர்த்த சந்த்ரதல ஸம்வலிதாம் அம்ருத ஸ்ருதிம் யத் அபி சங்கயதே

பொருள் - பெரியபெருமானின் திருநெற்றியானது சந்த்ரனின் கலை போன்று உள்ளது. அதிலிருந்து வெளிவரும் அமிர்தமோ என்று அனைவரும் சந்தேகப்படும்படியாக அந்தத் திருநெற்றியில் அழகான திலகம் உள்ளது. இப்படியாக அவனுக்கு எழில் சேர்க்கும் விதமாகவும், காண்பதற்கு இனிமையாகவும் உள்ள அந்தத் திலகம் எனது இதயத்தில் எப்போதும் நிலையாக இருக்கவேண்டும்.

96. ஸரஸ்ருஹே ஸமவநாம்ய மதாத் உபரி ப்ரந்ருத்யத் அளிபங்க்திநிபே
ஸ்ப்புரத: ப்ருவௌ உபரி லோசநயோ: ஸவிலாஸ லாஸ்யகதி ரங்கப்ருத:

பொருள் - (பெரியபெருமானின் திருப்புருவங்களைக் கூறுகிறார்) பெரியபெருமானின் தாமரை போன்ற திருக்கண்களில் இருந்து பெருகிவரும் மதுவைப் பருகிய வண்டு வரிசை போன்று அவனது திருக்கண்கள் மேல் திருப்புருவங்கள் உள்ளன. அவை மிகவும் அழகுடனும், மதுவுண்ட வண்டுகள் மயக்கத்தில் அசையாமல் உள்ளது போன்றும் உள்ளன.

97. ஸ்மரசர நலிந ப்ரமாத் நேத்ரயோ: பரிஸர நமத் இக்ஷுசாபச்சவி
யுகம் உதயதி ரங்கபர்த்து: ப்ருவோ: குருகுலம் இவ சார்ங்க ந்ருத்த ச்ரிய:

பொருள் - பெரியபெருமானின் திருக்கண்கள் தாமரை மலர் போன்று உள்ளன. இதனைக் கண்ட அவனது திருப்புருவங்கள் அவற்றை மன்மதனின் பாணங்கள் என்று எண்ணுகின்றன. அந்த பாணங்களை தொடுக்க உதவும் வில் போன்று, அவற்றின் அருகில் வளைந்து நிற்கின்றன. இந்தப் புருவங்கள் அவனது திருக்கரத்தில் உள்ள சார்ங்க வில்லுக்கு நர்த்தனம் கற்றுக் கொடுக்கும் ஆசார்யன் போன்று உள்ளன.

98. க்ருபயா பரயா கரிஷ்யமானே
ஸகல அங்கம் கில ஸர்வத: அக்ஷி நேத்ரே
ப்ரதமம் ச்ரவஸீ ஸமாஸ்த்ருணாதே
இதி தைர்க்யேண விதந்தி ரங்கநேது:

பொருள் - (திருக்கண்களை வர்ணிக்கத் தொடங்குகிறார்) பெரியபெருமானின் திருக்கண்களானவை அனைவருக்கும் பெரியபெருமானின் க்ருபையை முழுவதுமாக அளிக்க விரும்பின. ஆகவே அவை அவனது அனைத்து அவயவங்களையும் (அனைத்து உடல் உறுப்புக்களையும்) கண்களாக மாற்றுவதற்கு முயல்கின்றன போலும். இதன் முதல் முயற்சியாக அவை தங்களை நீட்டிக்கொண்டு அவனது திருச்செவிகள் வரையில் நீண்டுள்ளன என்பதை அந்தக் கண்களில் நீளம் கொண்டு உணரலாம்.

விளக்கம் - கருணை வெளிப்படுவது என்பது கண்களாலேயே ஆகும். இங்கு பெரியபெருமானின் கருணையைக் காணும்போது, அவனுக்கு நிச்சயமாக இரண்டு கண்களுக்கு மேல் இருந்தால் மட்டுமே, இந்த அளவு கருணை வெளிப்பட சாத்தியமாகும். ஆக அவனது அவனது திருமேனி முழுவதும் கண்களாக இருந்தால் மட்டுமே இது சாத்தியம் என்று கருத்து. இத்தனை கருணை உடைய பெரியபெருமானுக்கே இரண்டு கண்கள்தான் என்றால் - இராமனுக்கும் க்ருஷ்ணனுக்கும் ஒரு கண் மட்டுமே என்றும், பரமபதநாதனுக்கு அரை கண் மட்டுமே என்றும் அடித்துக்கூற முடியும்.

99. ஸ்ரீவோ நாலா ரோதாத் தத் அவதிக டோலாயிதகதே
 விசால ஸ்ப்பீத ஆயத் ருசிர சிசிர ஆதாம்ர தவளே
 மித: பத்த ஸ்ப்பீத ஸ்ப்புரித சபர தவந்த்வ லலிதே
 க்ரியாஸ்தாம் ஸ்ரீரங்க ப்ரணயி நயந அப்ஜே மயி தயாம்

பொருள் - மிகவும் விசாலமாக உள்ளன, நீண்டு உள்ளன, அழகாக உள்ளன, குளிர்ந்த பார்வை விசியபடி உள்ளன, சற்றே சிவந்தும் வெளுத்தும் உள்ளன, ஒன்றுடன் ஒன்று சண்டையிட்டுக் கொள்ளும் இரண்டு கெண்டை மீன்கள் போன்றுள்ளன - இப்படிப்பட்ட பெரியபெருமாளின் தாமரை போன்ற கண்கள் திருச்செவியாலும், திருநாசியாலும் தடுக்கப்பட்டதால் அங்குமிங்கும் அலைந்தபடி உள்ளன. இந்தத் தாமரைக்கண்கள் என் மீது கருணை பொழியவேண்டும்.

விளக்கம் - கடந்த ச்லோகத்தில் திருக்கண்கள் பெரியபெருமாளின் திருமேனி எங்கும் பரவ எண்ணம் கொண்டு திருச்செவிகள்வரை நீண்டன என்றார். அங்கு அவற்றைப் அவனது திருச்செவிகள் தடுத்தன. ஆகையால், மற்றொரு பக்கம் நீண்டு பரவ முயற்சித்தன. அப்போது அவைகளை அவனது திருநாசி (மூக்கு) தடுத்தது. இப்படியாக அந்தக் கண்கள் ஒவ்வொரு உறுப்புக்களாலும் தடுக்கப்பட்டு அலைமோதியபடி உள்ளன என்றார்.

100. கருணா அம்ருத கூல முத்வஹா ஏஷா
 ப்ரணமத் ஸ்வாகதிகீ ப்ரஸந்ந சீதா
 மயி ரங்கதந உபகர்ணிகா அக்ஷணோ:
 ஸரிதோ: வீக்ஷண வீசி ஸந்ததி: ஸ்தாத்

பொருள் - அனைவருக்கும் பெரும் செல்வமாக உள்ள பெரியபெருமானே. உனது கண்களானவை அமிர்தம் நிரம்பி உள்ளன, உன்னிடம் வந்து பணிந்து நிற்பவர்களை மிகுந்த அன்புடன் நலம் விசாரித்து, அணைத்துக் கொள்கின்றன, தெளிவாகவும் குளிர்ச்சியாகவும் உள்ளன, திருச்செவிகள்வரை நீண்டு உள்ளன. இப்படியாக மிகவும் அழகாக உள்ள அந்தக் கண்கள் என்னும் நதியில் வீசும் கடாசும் என்னும் அலைகள், என் மீதும் வீசவேண்டும்.

ஸ்ரீபராசரபட்டர் திருவடிகளே சரணம்

.. .. தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீபாஷ்யம் (பகுதி - 10)

3-2-24 ப்ரகாசாதிவத் ச அவைசேஷ்யம் ப்ரகாச: ச கர்மணி அப்யாஸாத்

பொருள் - ஞானமயமாகவும் ஆனந்தமயமாகவும் உள்ளது போன்றே, முர்த்தமாகவும் அமுர்த்தமாகவும் உள்ள பொருள்களைத் தனது உடலாகப் ப்ரஹ்மம் கொண்டுள்ளது என்றே யோகிகள் காண்கின்றனர். இடைவிடாமல் உபாஸனத்தில் நின்றால் இத்தகைய ப்ரஹ்மம் உணரப்படுகிறது.

பாஷ்யம் - விக்ரஹம் போன்றவற்றைக் கண்டு - ப்ரஹ்மம் இந்த அளவே - என்று எண்ணுவதை மட்டுமே நேதிநேதி என்ற உபனிஷத் வரி மறுக்கிறது அன்றி, முர்த்தமாகவும் அமுர்த்தமாகவும் ப்ரஹ்மரூபம் அறியப்படுவதை மறுக்கவில்லை, இதற்கு என்ன காரணம்? வாமதேவர் போன்றவர்கள் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபங்களை நேரடியாகக் கண்டு உணர்ந்தவர்கள் ஆவர். தாங்கள் ப்ரஹ்மத்தை ஞானமயமாகவும் ஆனந்தமயமாகவும் கண்டது போன்றே முர்த்தம், அமுர்த்தம் போன்றவையாகவும் ப்ரஹ்மத்தைக் காண்கின்றனர். இதே போன்றே இந்த உலகைத் தனது உடலாகப் ப்ரஹ்மம் கொண்டுள்ளதையும் காண்கின்றனர். உதாரணமாக ப்ரஹ்ம உபனிஷத் (1-4-10) - தத்தைதத் பச்யந் ருஷி: வாமதேவ: ப்ரதிபேதே அஹம் மனூரபவம் ஸூரியச்ச - நானே மனுவாகவும், சூரியனாகவும் ஆனேன் (சூரியனையும், மனுவையும் உடலாக உடைய ப்ரஹ்மத்தை என் அந்தர்யாமியாகக் கோண்டுள்ளேன் என்று கருத்து) என்று வாமதேவர் கூறினார் - என்பதைக் காணலாம். வாமதேவர் போன்றவர்களுக்கு, அவர்களது தடையில்லாத உபாஸனை மூலம் ஞானம், ஆனந்தம் போன்றவற்றைத் தனது ஸ்வரூபமாக உடைய ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் புலப்படுகிறது. இதனைப் போன்றே இடைவிடாத உபாஸனை மூலம் முர்த்தம், அமுர்த்தம் போன்றவை மூலமாகவும் ப்ரஹ்மத்தை உணரலாம். இதுவே இங்கு உணர்த்தப்பட்டது.

இனி அடுத்து சூத்திரம் மூலம் ப்ரஹ்மத்தின் உபயலிங்கத் தன்மையைக் (திருக்கல்யாண குணங்கள் உடையவன், தோஷங்களால் தீண்டப்படாதவன்) கூறி இந்த அதிகரணத்தை முடிக்கிறார்.

3-2-25 அதோ அநந்தேந ததாஹி லிங்கம்

பொருள் - மேலே கூறப்பட்ட பல காரணங்களால் ப்ரஹ்மம் உபயலிங்கமாகவே உள்ளது.

பாஷ்யம் - மேலே கூறப்பட்ட பலவிதமான காரணங்கள் மூலம் ப்ரஹ்மமானது அளவற்ற திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்டது என்று உணரலாம். இதனை ஏற்றால் மட்டுமே ப்ரஹ்மம் உபயலிங்கம் என்பது உண்மையாகிறது.

அதிகரணம் - 6 - அஹிகுண்டலாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - கடந்த அதிகரணத்தில் ப்ரஹ்மத்தின் ரூபமாக அசேதனப் பொருள்களான முர்த்தமும் (விக்ரஹம்), அமுர்த்தமும் (பிரபஞ்சமே ப்ரஹ்மத்தின் சரீரம் முதலானவை) கூறப்பட்டன. இவ்விதம் அதேதனப் பொருள்களைத் தனது ரூபமாக ப்ரஹ்மம் கொண்டால், அந்த அசேதனங்களிடம் உள்ள தோஷங்கள் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஏற்படலாம் என்ற ஐயம் நீக்கப்படுகிறது.

3-2-26 உபயவ்யதேயாத் து அஹிகுண்டலவத்

பொருள் - இரண்டு விதமாகவும் கூறப்படுவதால், பாம்பு தன்னுடைய உடலை நீட்டிக்கொள்ளவதும் சுருக்கிக் கொள்வதும் போல்.

பூர்வபக்ஷம் - (இது ஒரு பூர்வபக்ஷ சூத்திரம்) - முர்த்தம், அமுர்த்தம் ஆகிய அசித்ரூபமாக ப்ரஹ்மம் உள்ளது என்பதை ப்ருஹத் உபனிஷத் (4-3-1) - த்வேவாவ ப்ரஹ்மணோ ரூபே - இந்த இரண்டும் ப்ரஹ்மத்தின் ரூபம் - என்றது. இதனைத் தொடர்ந்து ப்ருஹத் உபனிஷத் (2-3-6) - அதாத ஆதேஸ: நேதி நேதி - முர்த்தம், அமுர்த்தம் என்ற அசித் பொருள்கள் மட்டுமே ப்ரஹ்மம் அல்ல - என்றது. இதன் மூலம் ப்ரஹ்மத்தின் அளவானது அந்த அசித் பொருள்களின் அளவு மட்டுமே என்பது தள்ளப்பட்டது. இதன் காரணம் ப்ருஹத் உபனிஷத்தில் (2-3-6) - ந ஹி ஏதஸ்மாத ந அத்ய அந்யத பரமஸ்தி - இதை விட உயர்ந்தது ஏதும் இல்லை - என்று ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்த பொருள் வேறு இல்லை எனப்பட்டது. இதனை மேலும் தெளிவாகக் கூற விரும்பிய ப்ருஹத் உபனிஷத் (2-3-6) - அத மாமதேயம் ஸத்யஸ்ய ஸத்யம் ப்ராண ஏவ ஸத்யம் தேஷாம் ஏஷ ஸத்யம் - ப்ராணனை அண்டியுள்ள ஜீவனைவிட பரமாத்மா ஸத்யமாக உள்ளான், ஞானச் சுருக்கம் ஏற்படாத காரணத்தால் ஸத்யம் எனப்பட்டான் - என்று கூறியது காண்க. கீழே உள்ள பல வரிகளும் ப்ரஹ்மத்தை உயர்வாகவே கூறுகின்றன:

- ஸ்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-16) - ப்ரதான ஷேத்ரஜ்ஞுபதிர் குணேச: - ப்ரதானத்தின் அதிபதி, ஷேத்ரத்தை அறிபவன் திருக்கல்யாண குணங்களின் இருப்பிடம்
- மஹாநாராயண உபநிஷத் (13-1) - பதம் விச்வஸ்ய ஆத்மேச்வரம் - இந்த ப்ரபஞ்சத்தின் நாதன், ஆத்மாவின் ஈச்வரன்
- ஸ்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-13) - நித்யோ நித்யச்சேத நச்சேதநாநாம் - நித்யர்களில் நித்யன், சேதனங்களின் உயர்ந்த சேதனன்

இப்போது அசித் பொருளால் ப்ரஹ்மத்தின் ரூபம் உள்ளபோதிலும் (முர்த்தமாகவும், அமுர்த்தமாகவும்), ப்ரஹ்மம் தோஷம் அற்றது என்று கூறுவதற்காக, அந்த அசித்பொருள்கள் எவ்வாறு அமைந்துள்ளன என்று கூறப்படுகிறது. பாம்பு ஒன்று நீண்டும் சுருண்டும் கிடப்பது போன்று, ப்ரஹ்மம் அசித் பொருளைக் கொண்டுள்ளதா? (இதன் கருத்து ஒரே பொருளாக உள்ள பாம்பு இரண்டு விதமாக இருக்கலாம் - சுருண்டும் நீண்டும் கிடக்கலாம். இது போன்று ப்ரஹ்மம் இரு விதமாகவும் உள்ளதா?) அல்லது சூரியனும், அதன் ஒளிக்கதிர்களும் போன்று ஒரே ஜாதியைச் சார்ந்ததா? அல்லது ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் அம்சம் - அம்சி (ஒன்று மற்றதன் அம்சம்) என்ற பாவம் கூறப்பட்டது போன்று, இங்கு ப்ரஹ்மத்திற்கும் அசித்திற்கும் அம்சி - அம்சம் என்ற பாவம் கூறப்பட்டதா?

இங்கு ஒரு கேள்வி எழக்கூடும். பின்வரும் சூத்திரங்களைக் காணவும்:

- ப்ரஹ்ம சூத்திரம் (1-4-23) - ப்ரக்ருதிச்ச ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தானுபரோதாத் - ப்ரஹ்மமே உபாதானக் காரணமும் ஆகும் (உபாதானக்காரணம் என்றால் ஒரு பொருளை எதிலிருந்து செய்கிறோமே அந்த மூலப்பொருள் ஆகும். குடம் என்ற பொருளுக்கு மண் என்பது உபாதானக் காரணம் ஆகும்).
- ப்ரஹ்மசூத்திரம் (2-1-15) - ததநந்யத்வம் ஆரம்பணசப்தாதிப்ய: - பொருளும் காரணமும் வேறு அல்ல.

இந்தச் சூத்திரங்களின் மூலம் ப்ரஹ்மத்திற்கும் அசித்திற்கும் இடையே உள்ள அம்சி - அம்ச பாவம் என்பது முன்பே ஆராயப்பட்டது. இதனைக் குறித்து இங்கு மீண்டும் ஆராய அவசியம் இல்லை அல்லவா? இந்தக் கேள்வி சரியான கேள்வி ஆகும். ஆயினும் இந்த அதிகரணத்தின் மூலமாகவே ப்ரஹ்மத்திற்கும் அசித்திற்கும் இடையே உள்ள அம்சி - அம்ச பாவம் என்பது கூறப்பட உள்ளது. இதனை இங்கு கூறப்பட உள்ளதை முன் கூட்டியே நீங்கள் கூறிய சூத்திர வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

ஆக மேலே கூறிய முன்று விதமான கேள்விகளில், ப்ரஹ்மத்திற்கும் அசித்திற்கும் உள்ள தொடர்பு எவ்விதம் கூறப்படலாம்? அஹிகுண்டலத்வாத் - பாம்பு நீட்டியும் சுருண்டும் உள்ளது போன்று - என்பதே சரியான விடையாகும் (அதாவது ப்ரஹ்மமே அசித்வஸ்து போன்றும், ப்ரஹ்மம் போன்றும் உள்ளது) - எப்படி? ஏன்? உபய்யபதேசாத் - ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி இந்த இரண்டு விதமாகவும் கூறப்பட்டுள்ளதால் ஆகும். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ப்ரஹத் உபநிஷத் (4-5-1) - ப்ரஹ்ம ஏவ இதம் ஸர்வம் - இவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மமே
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-25-2) - ஆத்மா ஏவ இதம் ஸர்வம்-- இவை அனைத்தும் ஆத்மாவே

இந்த இரண்டு வரிகள், ப்ரஹ்மத்திற்கும் ப்ரபஞ்சத்திற்கும் (அசித்) உள்ள ஒற்றுமையைக் கூறுகின்றன. மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-3-2) - ஹந்தாஹமிமாஸ் திஸ்ரோ தேவதா: அநேந ஜீவேந ஆத்ம அநுபரவிச்ய - தேஜஸ், நீர், பூமி ஆகிய முன்றின் உள்ளே புகுந்து பலவித நாமரூபங்களை எடுக்கிறேன் - என்றது. இந்த வரி முலமாக அசித்திற்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு கூறப்பட்டது. ஆகவே சுருண்டுள்ளதும் நீண்டுள்ளதும் பாம்பின் வெவ்வேறு நிலைகள் போன்று, அசித் என்பதும் ப்ரஹ்மத்தின் ஒருவகையான விசேஷ நிலை என்பதாகிறது.

3-2-27 ப்ரகாசாச்ரயவத்வா தேஜஸ்த்வாத்

பொருள் - ஒளியும் அதன் உற்பத்தி இடமும் போன்று - காரணம் இரண்டும் தேஜஸ் என்றும் ஜாதியைச் சேர்ந்ததால்.

பூர்வபக்ஷம் - (இந்தச் சூத்திரம் ஒரு பூர்வபக்ஷ சூத்திரம்) - சூத்திரத்தில் உள்ள வா என்ற பதம் மேலே உள்ள இரண்டு வாதங்களையும் (பாம்பு போன்று நீண்டும் சுருண்டும் உள்ளது, அம்சம் - அம்சி பாவமாக உள்ளது) தள்ளுகிறது. ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் அசித்ரூபமாக உள்ளது என்று வைத்துக்கொண்டால், அவை இரண்டும் வெவ்வேறு என்று கூறும் பேதஸ்ருதி வரியானது பயனற்றுப் போய்விடும். மேலும் ப்ரஹ்மம் மாற்றம் அடையாமல் உள்ளது என்று கூறும் ஸ்ருதி வரியும் பயனற்றதாகிவிடும். ஆகவே ப்ரஹ்மத்திற்கும் அசித்திற்கும் இடையே உள்ள தொடர்பு என்பது, ஒளியும் அந்த ஒளியின் உற்பத்தி இடமும் போன்றதாகும். ஒளியும், அதன் உற்பத்தி இடமும் - ஒளி என்ற ஜாதியைச் சேர்ந்தது போன்று, ப்ரஹ்மமும் அசித்தும் ப்ரஹ்மத்தின் நிலை என்பதாகும்.

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

.. .. தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாதன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ வேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் (பகுதி - 10)

அசேதந த்ரவ்யங்கள்

த்ரிவிதாசேதனங்களும் பரருக்கே தோன்றக்கடவனவாயிருக்கும் அசேதனத்வமாவது ஞானாச்ரயமன்றிக்கேயொழிகை. பிறருக்கே தோன்றுகையாவது தன் ப்ரகாசத்துக்குத்தான் பலியன்றிக்கேயொழிகை. இவையிரண்டும் த்ரம்பூத ஞானாதிகளுக்கும் துல்யம்.

விளக்கம் - முன்று வகையான அசேதனங்கள் மற்றவர்களுக்காக தோன்றுகின்றனவே அல்லாமல் தங்களுக்காக அல்ல. அசேதனம் என்றால் ஞானம் இன்றி இருத்தல் என்பதாகும். மற்றவர்களுக்காக தோன்றுதல் என்பதன் பொருளாவது, அவை தங்களுக்குத் தாங்களே பயன் அளித்துக்கொள்வதில்லை என்பதாகும். இவைகளுடைய த்ரம்பூதஞானம் என்பதற்கும் இந்த இரண்டும் (ஞானம் இல்லாமல் இருக்கும் நிலை, தனக்காக இல்லாமல் உள்ள நிலை) பொருந்தும்.

த்ரிவிதாசேதனங்களென்றெடுத்தவற்றில் ப்ரக்ருதியும் காலமும் ஜடங்கள். சுத்தஸத்வமான த்ரவ்யத்தையும் ஜடமென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். ஜடத்வமாவது ஸ்வயம்ப்ரகாசமன்றிக்கேயிருக்கை. பகவச்சாஸ்த்ராதி பராமர்சம் பண்ணினவர்கள் ஞானாத்மகத்வம் சாஸ்வ ஸித்தமாகையாலே சுத்தஸத்வத்ரயத்தை ஸ்வயம்ப்ரகாசமென்பார்கள்.

பொருள் - முன்று வகையான அசேதங்களில் ப்ரக்ருதியும், காலமும் ஜடப்பொருள்கள் ஆகும். ஒரு சிலர் சுத்தஸத்வத்தையும் ஜடப்பொருள் என்று கூறுவதுண்டு, ஜடப்பொருள் என்றால் தன்னைத்தானே வெளிப்படுத்த இயலாத பொருள் ஆகும். பாஞ்சராத்ரம் முதலான ஆகமங்களை ஆராய்ந்து கற்றவர்கள், சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டபடி, சுத்தஸத்வம் என்பது ஞானம் பொருந்தியதாக உள்ளதால், ஜடம் அல்ல, தானாகவே வெளிப்படக்கூடியது என்பார்கள் (சுத்தஸத்வம் என்பது முழுவதும் ஸத்வமயமானது. ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் இது மட்டுமே உள்ளது. எம்பெருமான், பெரியபிராட்டி ஆகியோரின் திருமேனிகள் சுத்தஸத்வத்தால் ஆனவை என்றே அறியப்படுகிறது).

இப்படி ஸ்வயம்ப்ரகாசமாகில் ஸம்ஸாரிகளுக்கு சாஸ்த்ரவேத்யமாக வேண்டாதே தானே தோன்ற வேண்டாவோவென்னில் ஸர்வாத்மாக்களுடையவும் ஸ்வரூபமும் த்ரம்பூதஞானமும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்க ஸ்வரூபம் தனக்கே ஸ்வயம்ப்ரகாசமாய் வேறெல்லார்க்கும் ஞானாத்ரவேத்யமானாற் போலவும், த்ரம்பூதஞானம் ஸ்வாச்ரயத்துக்கே ஸ்வயம்ப்ரகாசமாய் இதருக்கு ஸ்வயம்ப்ரகாசம் அல்லாதாப்போலவும் இதுவும் நியதவிஷயமாக ஸ்வயம்ப்ரகாசமானால் விரோதமில்லை.

விளக்கம் - இவ்விதம் (சுத்தஸத்வம்) தானாகவே வெளிப்படும் திறன் உள்ளது என்றால், சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் அறியப்படவேண்டிய அவசியம் இல்லாதது என்றால், அது ஏன் ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்களுக்குப் புலப்படாமல் உள்ளது? இதற்கான விடை கூறுவோம். ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமான ஞானமும், அதன் த்ரம்பூதஞானமும் தானாகவே வெளிப்படக்கூடியவை ஆகும். இதில் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் என்பது அந்த ஆத்மாவிற்ரு மட்டுமே வெளிப்படும், மற்றவர்களுக்கு அவரவர்களின்

தர்மபூதஞானம் வழியாகவே மற்ற ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் புலப்படும். ஆனால் தர்மபூதஞானம் என்பது அந்த ஆத்மாவிற்கு மட்டுமே புலப்படும், மற்றவர்களுக்கு அல்ல. இது போன்று சுத்தஸத்வம் என்பது ஈசுவரன், நிதியர், முக்தர் ஆகியோருக்கு மட்டுமே தானாகவே வெளிப்படும், மற்றவர்களுக்கு அல்ல. ஆக இந்தக் கருத்துக்களில் எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை.

யோ வேத்தி யுகபத்ஸர்வம் ப்ரத்யக்ஷேண ஸதா ஸ்வத:
தம் ப்ரணம்ய ஹரிம் சாஸ்த்ரம் ந்யாயதத்வம் ப்ரசக்ஷ்மஹே

என்கிறபடியே தர்மபூதஞானத்தாலே ஸர்வத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரித்துக் கொண்டிருக்கிற ஈசுவரனுக்கு சுத்தஸத்வதர்மம் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்கிறபடி எங்ஙனையென்னில் - இவனுடைய தர்மபூதஞானம் திவ்யாத்மஸ்வரூபம் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கிறாப்போலே இதுவும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்கலாம். இப்படி நித்யருக்கும் துல்யம். விஷயப்ரகாச காலத்திலே தர்மபூதஞானம் ஸ்வாசர்யத்துக்கே ஸ்வயம்ப்ரகாசமானாற்போலே முக்தருக்கும் அவ்வவஸ்தையிலே இதுவும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமானால் விரோதமில்லை. தர்மபூதஞானத்தினுடைய ஸ்வாத்ம ப்ரகாசன சக்தியானது விஷயப்ரகாசமில்லாத காலத்தில் கர்மவிசேஷங்களாலே ப்ரதிபத்தையானாற்போலே சுத்தஸத்வத்தினுடைய ஸ்வாத்ம ப்ரகாசன சக்தியும் பத்ததசையில் ப்ரதிபத்தையாகையாலே சுத்தஸத்வம் பத்தருக்கு ப்ரகாசியாதொழிகிறது.

விளக்கம் - ந்யாய தத்வத்தின் மங்கள் ச்லோகம் - யோ வேத்தி யுகபத்ஸர்வம் ப்ரத்யக்ஷேண ஸதா ஸ்வத: தம் ப்ரணம்ய ஹரிம் சாஸ்த்ரம் ந்யாயதத்வம் ப்ரசக்ஷ்மஹே - எந்த ஒரு ஸர்வேசுவரன் அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் தனது ஸ்வபாவம் காரணமாக அறிகிறானோ, அப்படிப்பட்ட ஹரியை வணங்கிவிட்டு ந்யாயதத்வம் என்ற இந்த சாஸ்த்ரத்தைக் கூறுகிறோம் - என்றது. இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம். சுத்தஸத்வமானது ஸர்வேசுவரனின் தர்மபூதஞானத்தாலேயே அவனுக்குப் புலப்படுகிறது, இப்படி உள்ளபோது அவனுக்கு சுத்தஸத்வம் தானாகவே புலப்படுவதாகக் கூறுவது எப்படி? விடை அளிப்போம் - ஸர்வேசுவரனின் தர்மபூதஞானம் என்பது அவனது திவ்யமான ஸ்வரூபம் உட்பட அனைத்தையும் புலப்பட வைக்கிறது என்று கூறினோம், ஆயினும் அவனது ஸ்வரூபம் தானாகவே வெளிப்படவல்லது என்று கூறவில்லையா? இதுபோன்று அவனுக்கு சுத்தஸத்வமும் தர்மபூதஞானம் வழியே வெளிப்பட்டாலும், தானாகவே வெளிப்படுவதாகவே கொள்ளவேண்டும். இது நித்யசூரிகளுக்கும் பொருந்தும். ஒரு பொருளை உணர்த்தவல்ல காலத்தில், அந்த ஆத்மாவிற்கு தர்மபூதஞானம் தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்துவது போன்று (அந்தப் பொருள் உணரப்படுவதே தர்மபூதஞானம் தன்னை வெளிப்படுத்துவதால்தான்), முக்தி அடைந்தவர்களுக்கு சுத்தஸத்வமானது தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளும். இதில் எந்த முரண்பாடும் இல்லை. ஆனால் கர்மம் காரணமாக, ஒரு பொருளை உணர்த்தவேண்டிய நேரத்தில் கூட தர்மபூதஞானம் தடைபட்டு, தன்னை வெளிப்படுத்திக்கொள்ள இயலாமல் போகலாம். இது போன்றே ஸம்ஸார பத்தத்தில் உள்ளதால், சுத்தஸத்வம் என்பது தன்னைத் தானாகவே வெளிப்படுத்த இயலாமல் போகிறது.

திய: ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம் முக்தௌ ஸ்வாபாவிகம் யதா
பத்தே கதாசித்ஸம்ருத்தம் ததா அத்ராபி நியம்யதே

பொருள் - மோக்ஷ காலத்தில் தானாகவே வெளிப்படும் தர்மபூதஞானமானது, ஸம்ஸார காலத்தில் சில நேரங்களில் தடைபட்டு உள்ளது, இது போன்றே சுத்தஸத்வ விஷயத்திலும் கொள்ளவேண்டும்.

இவ்வளவு அவஸ்தாந்தராபத்தி விகாரித்ரவ்யத்துக்கு விருத்தமன்று. ஆகையாலே ப்ரமாணப்ரதிபந்தார்த்தத்துக்கு யுக்திவிரோதம் சொல்ல வழியில்லை. இங்ஙனன்றிக்கே உபசாரத்தாலே நிர்வஹிக்கப்பார்க்கில் ஆத்ம ஸ்வரூபத்திலும் ஞானாதிசப்தங்களை அன்யபரங்களாக்கலாம். ஸ்வயம்ப்ரகாசத்துக்கு ரூபஸாதிகுணங்களுக்கும் அவையடியாக வந்த ப்ருதிவ்யாதி விபாகமும் பரிணாமாதிகளும் கூடுமோவென்கிற சோத்யமும் தர்மபூதஞானத்துக்கும் தர்மிஞானத்துக்குமுண்டான வைஷ்ணவங்களை ப்ரதிபந்தியாகக் கொண்டு ப்ரமாணபலத்தாலே பரிஹ்ருதம். இப்படி ஸ்வயம்ப்ரகாசமான

சுத்தஸத்வத்ரயத்தை ஞாத்ருத்வமில்லாமையாலே த்ரிவிதாசேதனங்களென்று சேரக்கோத்தது.

விளக்கம் - தொடர்ந்து மாற்றம் அடைந்தபடி உள்ள பொருள்கள் ஒரு சில நேரங்களில் ஒருவரால் ஏற்கவும்படலாம், நிராகரிக்கவும்படலாம், மற்றவர்களும் அந்தப் பொருள் குறித்து இதே போன்று இருக்க வாய்ப்புண்டு. இதில் எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை. ப்ரமாணங்களால் தெளிவாக நிரூபிக்கப்பட்ட பொருள்களுக்கு உதாரணம் மூலம் முரண்பாடு கண்டுபிடிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இங்கு ஒரு சிலர் - சுத்தஸத்வமானது தானாகவே வெளிப்படும் என்பது உபசாரமாக (உதாரணமாக சிங்கம் போன்ற மாணவன் என்றால் அது அந்த மாணவனைப் புகழ்வதற்கான உபசாரமாகும். உண்மையில் அவன் சிங்கம் அல்லன்) மட்டுமே கூறப்படுகிறது, உண்மையில் அவ்விதம் இல்லை - என்று கூறலாம். இப்படிக்கொண்டால் - ஆத்மாவும் ஞானமயமானது அல்ல, ஆனந்தமயமானது அல்ல என்றும் கூறலாமே. இது பெருத்த முரண்பாடாகிவிடும் அல்லவோ? இவர்கள் ஒரு கேள்வி கேட்கலாம் - தானாகவே வெளிப்படும் ஒரு பொருளுக்கு எவ்விதம் ரூபம், சுவை, குணங்கள் முதலானவை அமையும்? தானாகவே வெளிப்படும் ஆத்மா, தர்மபூதஞானம் போன்றவற்றுக்கு இது போன்று சுவை, ரூபம் முதலானவை இல்லை அல்லவோ? இதற்கு விடை அளிப்போம். தானாகவே வெளிப்படும் பொருள்களில் அடிப்படையான பேதங்கள் உள்ளதால் இவ்விதம் ஒத்துக் கூற இயலாது. ஆகவே இது போன்ற இடங்களில் சாஸ்த்ரங்களையே ப்ரமாணங்களாக எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். தானாகவே வெளிப்படும் சுத்தஸத்வம் என்பது சேதனம் மற்றும் அறிபவன் ஆகிய இரண்டின் தன்மைகளும் இன்றி இருப்பதால், இது முன்று விதமான அசேதனத்தில் சேர்க்கப்பட்டது.

இவ்வசேதனங்கள் முன்றுக்கும் ப்ரவ்ருத்தியாவது ஈச்வரஸங்கல்பானுரூபங்களான விசித்ர பரிணாமாதிகள்.

விளக்கம் - இந்த முன்று வகையான அசேதனங்களின் செயல்பாடு (ப்ரவ்ருத்தி) என்பது ஈச்வரனின் ஸங்கல்பத்தின் காரணமாக தொடர்ந்து மாறியபடி இருத்தலே ஆகும் (பரிணாமம்).

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி சமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ஸ்ரீ பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீ மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

முழுக்ஷுப்படி

ஸ்ரீ மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 10)

54. அகாரத்திலே கல்யாண குணங்களைச் சொல்லுகையாலே, இந்த சேஷத்வமும் குணத்தாலே வந்தது.

அவதாரிகை - அபிமத விஷயத்தில் சேஷத்வம் ஸுகமாகிறது. அவ்விஷயத்தில் குணமடியாக வந்ததாகையாலேயன்றோ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் அகாரத்தில் என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இன்பம் அளிக்கும் பொருள்களுக்கு அடிமையாக இருப்பது சுகமாக உள்ளது. இதற்குக் காரணம் அந்த பொருள்களில் உள்ள இன்பம் அளிக்கும் தன்மைகளால் ஆகும். அதே கருத்து இங்கும் பொருந்துமா? இதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஈச்வரனுடைய ரக்ஷகத்வப்ரதிபாதகமான அகாரத்திலே அந்த ரக்ஷணோபயோகியான கல்யாணகுணங்களைச் சொல்லுகையாலே, ஈச்வர விஷயமான இந்த சேஷத்வமும் அந்த குணங்களடியாக வந்தது என்கை. ஆகையால், இதுவும் ஸுகரூபமாயிருக்கக் குறையில்லையென்று கருத்து.

விளக்கம் - ஈச்வரனுடைய ரக்ஷகத் தன்மையைக் கூறுகின்ற அகாரத்தில் (அ என்னும் எழுத்து), அந்த ரக்ஷகத் தன்மைக்கு அடிப்படையான திருக்கல்யாண குணங்களும் கூறப்படுகிறது. எம்பெருமானிடம் அடிமையாக இருத்தல் என்பது இந்த கல்யாண குணங்களின் காரணத்தாலேயே ஆகும். ஆகவே இவ்விதம் அடிமையான இருத்தல் இன்பம் அளிக்கவல்லது என்று கூறுவதில் குறையில்லை.

55. சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்

அவதாரிகை - ஆனால், ஓளபாதிகமான இது ஸ்வரூபமன்றோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார், சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம் என்று.

விளக்கம் - இவ்விதம் குணங்களால் மட்டுமே அடிமைத்தனம் உண்டாகிறது என்றால், அது செயற்கையாக வந்த அடிமைத்தனம், அப்படி எனில் ஆத்மாவிடமிருந்து ஸ்வரூபத்திலேயே அடிமைத்தனம் இல்லையா என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது உகந்தவிஷயத்தில் இதன் ஸுகரூபத்வத்துக்கு குணக்ருதத்வத்தை ஹேதுவாகச் சொல்லுகையாலே அந்த குணக்ருதத்வம் இங்கும் உண்டென்னுமிடத்துக்குச்சொன்ன இத்தனையொழிய, அர்த்தஸ்திதியை நிரூபித்தால் ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம், ஆத்மதாஸ்யம் ஹரேஸ் ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவம் ச ஸதா ஸ்மர, தாஸபூதாஸ் ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹ்யாத்மநா: பரமாத்மந: நான்யதா லக்ஷணம் தேஷாம் பந்தே மோக்ஷே ததைவ ச இத்யாதிகளிலே இத்தை ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிகமாகச் சொல்லுகையாலே, சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம் என்கை.

விளக்கம் - நமக்குப் பிடித்த விஷயங்களில் சுகம் உள்ளது என்று கூறுவதற்காகவே அந்தப் பொருள்களுக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தல் கூறினோம். இதனைப் போன்றே ஈசுவரன் விஷயத்திலும் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- விஷ்ணு ததவம் - ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம் - ஈசுவரனுக்கு உடைமையாய் உள்ள தன்மையே ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமாகும்.
- விஷ்ணு ததவம் - ஆத்மதாஸ்யம் ஹரேஸ் ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவம் ச ஸதா ஸ்மர - ஆத்மாவின் அடிமைத் தன்மையையும், ஸ்ரீஹரியின் ஸ்வாமித்வத்தையும் எப்போழுதும் நினைக்கவேண்டும்.
- ஹாரித ஸ்ம்ருதி - தாஸ்யதாஸ் ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந: நாந்யதா லக்ஷணம் தேஷாம் பந்தே மோக்ஷே ததைவ ச - அனைத்து ஆத்மாக்களும் பரமாத்மாவிற் கு இயற்கையாகவே அடிமைப்பட்டவை ஆகும். இதனைத் தவிர ஸம்ஸாரத்தில் இருந்தாலும், மோக்ஷம் பெற்றாலும் ஆத்மாவுக்கு வேறு இலக்கணம் இல்லை.

மேலே உள்ள வரிகளின் மூலம், ஆத்மாவுக்கு ஈசுவரனிடம் அடிமைப்பட்டிருத்தல் என்பது ஸ்வரூபம் என்பது விளங்குகிறது.

56. சேஷத்வமில்லாதபோது ஸ்வரூபமில்லை.

அவதாரிகை - சேஷத்வமேயென்று அவதரிப்பானேன்? ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு அல்லாதபோதும் ஸ்வரூபம் இல்லையோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் சேஷத்வமில்லாதபோது ஸ்வரூபமில்லை என்று.

விளக்கம் - ஆத்மாவிற் கு ஞானம், ஆனந்தம் ஆகியவையும் ஸ்வரூபம் என்று கூறப்பட்டது. அப்படி உள்ளபோது, இங்கு அடிமைத்தனத்தை மட்டுமே (சேஷத்வம்) கூறுவது ஏன்? இந்த சேஷத்வம் இல்லை என்றால் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமே இல்லாமல் போய்விடுமா என்ற சந்தேகம் எழலாம். இதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - சேஷத்வமில்லாதபோது ஆத்மாபஹாரரூபமான ஸ்வாதந்த்ரியபுத்தி நடக்கையாலே, ஸ்வரூபம் அழிந்துவிடும் என்னுமத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் மேலிரண்டு வாக்யத்தாலே ஆத்மாபஹாரமாவது என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடிமைத்தனம் இல்லாதபோது, ஈசுவரனுக்கு உடைமையான ஆத்மாவைத் திருடுவது, நாம் சுதந்திரமானவர்கள் என்று எண்ணத்தை உண்டாக்கி விடும். இதனால் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் முழுவதுமாக அழித்து விடும். மேலே கூறியதையே மீண்டும் அடுத்த சூர்ணையிலும் விளக்குகிறார்.

57. ஆத்மாபஹாரமாவது ஸ்வதந்த்ரமென்கிற நினைவு, ஸ்வதந்த்ரமாம்போது இல்லையாய்விடும்.

வ்யாக்யானம் - யோ அன்யதாஸந்தமாத்த்மாநமந்யதா ப்ரதிபத்தே கிம் தேந ந க்ருதம் பாயம் சோரேணாத்மாபஹரிணா என்று ஸர்வபாப மூலமாகச் சொன்ன ஆத்மாபஹாரமாவது தன் ஸ்வரூபம் ஸ்வதந்த்ரம் என்கிற ப்ரதிபத்தி, ஸ்வதந்த்ரம் ஆமளவில் அஸந்நேவ என்கிறபடியே ஸ்வரூபம் இல்லையாய்விடும் என்கை. ஆகையால் சேஷத்வமில்லாதபோது ஸ்வரூபமில்லை என்னத்தட்டில்லை என்று கருத்து.

விளக்கம் - ஆத்ம அபகாரம் (ஆத்மாவைத் திருடுதல் என்பது) என்பது அனைத்து பாவங்களுக்கும் மூல காரணமாகிவிடும், இது தன்னுடைய ஆத்மா சுதந்திரமானது என்று நினைவே ஆகும். இதனை மஹாபாரதம் - யோ அன்யதாஸந்தமாத்த்மாநமந்யதா ப்ரதிபத்தே கிம் தேந ந க்ருதம் பாயம் சோரேணாத்மாபஹரிணா - பரமாத்மாவிற் கு அடிமையாக உள்ள ஆத்மாவை தனக்கே வசப்பட்டவனாக அறியும் ஆத்ம திருடன் ஒருவன், எந்தப் பாவத்தைதான்

செய்யவில்லை - என்று கூறியது. இவ்விதம் தான் சுதந்திரமானவன் என்ற எண்ணம் உண்டானவுடன் ஒருவன் - அஸந்நேவ - இல்லாதவனாக - ஆகிவிடுகிறான். எனவே அடிமைத்தனம் இல்லை என்றால் ஸ்வரூபமும் இல்லை என்று கூறுவதில் குறையில்லை.

ஆக, ப்ரக்ருத்யர்த்தமான ஈச்வரனுடைய காரணத்வமும், தாத்வர்த்தமான ரக்ஷகத்வமும், அர்த்தபலத்தால் வந்த ஸ்ரீய: பதித்வமும், ப்ரத்யயஸித்தமான சேதன சேஷத்வப்ரதிஸம்பந்தியான சேஷித்வமும் ஆகிற அகாரார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

விளக்கம் - ஆக இதுவரை அ என்ற எழுத்தின் பொருளாக - ஈச்வரனே அனைத்தின் காரணம், அவனே அனைத்தையும் காக்கிறான், அவனே பெரியபிராட்டியின் நாயகனாக உள்ளான், ஈச்வரன் எஜமானனாகவும் ஆத்மா அடிமையாகவும் உள்ள நிலை ஆகியவை விளக்கப்பட்டது.

58. ஸ்தானப்ரமாணத்தாலே உகாரம் அவதாரணார்த்தம்

அவதாரிகை - அநந்தரம் மத்யமாக்ஷரமான உகாரத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக உபக்ரமிக்கிறார், ஸ்தான ப்ரமாணத்தாலே உகாரம் அவதாரணார்த்தம் என்று.

விளக்கம் - அடுத்து ப்ரணவத்தின் நடு எழுத்தான - உ - என்பதற்குப் பொருள் அருளிச்செய்யத் தொடங்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ததேவ பூதம் தது பவ்யமா இதம் என்றும், ததே வாக்விஸ்தத்வாயுஸ் தத் ஸூர்யஸ்தது சந்த்ரமா: என்றும் இத்யாதிகளிலே ஏவகாரஸ்தானத்திலே உகாரத்தை ப்ரயோகிக்கக் காண்கையாலே, ஸ்தான ப்ரமாணத்தாலே உகாரம் அவதாரணத்தை அர்த்தமாக உடைத்தாயிருக்கும் என்கை.

விளக்கம் - கீழே உள்ள உபனிஷத் வரிகள் காண்க:

- தைத்திரீய உபனிஷத் - ததேவ பூதம் தது பவ்யமா இதம் - அதுவே (ப்ரஹ்மமே) இறந்தகாலப்பொருள், எதிர்காலப்பொருள், மற்றும் நிகழ்காலப்பொருள்
- தைத்திரீய உபனிஷத் - ததே வாக்விஸ்தத்வாயுஸ் தத் ஸூர்யஸ்தது சந்த்ரமா: - அதுவே அக்நீ, அதுவே வாயு, அதுவே சூரியன், அது மட்டுமே சந்திரன்

மேலே உள்ள வரிகளில் தது என்ற பதத்தில் இருக்கும் உ என்னும் எழுத்து மூலம் - அதுவே - என்னும் அர்த்தம் கூறப்பட்டது. இதனால், உ என்னும் எழுத்து, - அது மட்டுமே - என்னும் பொருளைக் கூறவல்ல ஏவகாரத்தை விளக்குகிறது.

ஸ்ரீ பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.. .. தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி சமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

திருமங்கை ஆழ்வார் அருளிச் செய்த

சிறிய திருமடல்

(பகுதி - 10)

(கூராந்தவாளால் இத்யாதி) - தம்முடைய கையாலேயிறே தண்டிப்பது, ராமஸ்ய தக்ஷிணோ பாஹு: - தம்முடைய தோளாயிருக்கிற இளையபெருமானை இடுவித்து தண்டிப்பித்தார். (கூராந்த வாளால்) - கூர்மை மிக்கிருக்கிற வாளாலே. முரட்டுடம்பிலே வ்யாபரியா நின்றால் ரக்தஸ்பர்சமில்லாதபடி வ்யாபரிக்கலாம் வான். (கொடி முக்கும் காதிரண்டும் ஈரா விடுத்து) - பிராட்டியோடொப்பாக்கி அங்கவிசேஷங்களைப் பேணிவர, அவற்றைப் போக்கிவிட்டார். (ஈரா விடுத்து) - வானின் கூர்மை சொல்லுகைக்காக கூராந்த வான் என்கிறது அங்கு, ஈரந்தது என்கையாலே ஈருகைக்கு அரிதான உடம்பின் திண்மை சொல்லிற்று இங்கு. (ஈரா விடுத்து) - பிறந்தகத்தில் நின்றும் பூக்ககத்திற்கு வந்தாற்போலன்றியே பூக்ககத்தில் நின்றும் பிறந்தகத்துக்குப் போம்போது ஓராதிக்கயம் பண்ணிவிட வேணுமிறே. பெருமானை ஆசைப்படச் செய்தேயும் பிராட்டி பக்கல் அபராதம் பண்ணுகையாலே விருபையானாளிறே. ஆகையாலே இவ்விஷயத்திலே ஆசையுண்டானாலும் ததீயர் பக்கலிலே அபராதமுண்டானால் பலிக்கும் பலம், சூர்ப்பணகை பலம் என்கை. இவளாசைப்பட்ட விஷயமிறே சிந்தயந்தியும் ஆசைப்பட்டது. இப்படி அபராதமில்லாமையாலே அவள் பெற்றுப் போனாளிறே. (விடுத்து) - தருணை ரூபஸம்பந்நெள என்று கரன் காலிலே விழும்படி பண்ணி.

விளக்கம் - (கூராந்த வாளால்) - இங்கு இராமன் தன் கையால் தண்டித்தான் என்று ஏன் கூறவேண்டும்? இராமாயணத்தில் (ஆரண்ய காண்டம்) - ராமஸ்ய தக்ஷிணோ பாஹு: - இராமனின் வலது கை லக்ஷ்மணன் - என்று கூறப்பட்டது. ஆக தன்னுடைய தோளாக உள்ள லக்ஷ்மணன் செய்ததை, தான் செய்தது என்று கூறலாம் அல்லவோ? (கூராந்த வாளால்) - கூர்மை மிகுந்த வான் கொண்டு. அவளது உடல் முரட்டு உடம்பாக உள்ளதால், அதனை அறுக்கும்போது கடினமாக இருக்கும், ஆகவே அவ்வாறு அறுக்கும்போது அவளது இரத்தம் தன் மீது படாமல் இருக்கவேண்டுமானால் வான் கூர்மையாக இருந்தால், இரத்தம் படும் முன்பாக வேகமாக அறுத்துவிடும் அல்லவா? (கொடி முக்கும் காதிரண்டும்) - தன்னுடைய முக்கையும், காதுகளையும் சீதையுடையது போன்று மாற்றி அமைத்து வந்ததால், அவற்றை அறுத்தான். (ஈரா விடுத்து) - கூர்மையான வான் என்று உணர்த்துவதற்காக மேலே கூராந்த வான் என்றார், அந்த வாளால் அறுப்பதற்குக் கடினமான உடல் என்று உடலின் கடினத்தை இங்கு கூறுகிறார். (ஈரா விடுத்து) - ஒரு பெண் பிறந்து வீட்டில் இருந்து புகுந்த வீடு செல்லும்போது எந்தச் சிறப்பும் செய்யாமல், புகுந்த வீட்டிலிருந்து பிறந்த வீட்டுக்குச் செல்லும்போது அவளுக்கு மேன்மையை அளிக்கும்படிச் செய்வது உலக வழக்கம். இது போல் இவளுக்கு முக்கை அறுத்து மேன்மை செய்தார் போலும். இவள் இராமன் மீது ஆசை கொண்டது தவறில்லை என்றாலும், சீதையைப் பகைத்து இராமன் மீது ஆசைக்கொண்டதால் தனது முக்கை இழந்தாள். ஆகவே பகவான் மீது ஆசை ஏற்பட்டாலும், அவன் அடியார்களிடம் அபராதம் செய்தால் சூர்ப்பணகைக்கு நேர்ந்த கதியே உண்டாகும் என்று அறிக. இவளைப் போன்றே சிந்தயந்தி என்னும் கோபிகை ஒருவள் கண்ணன் மீது ஆசை கொண்டாள். ஆனால் அவள் சூர்ப்பணகை போன்று பாகவத அபராதம் செய்யாமல் இருந்ததால் கண்ணனை அடைந்தாள். (விடுத்து) - இராமாயணம் கூறுவது போன்று - தருணை ரூபஸம்பந்நெள - மிகவும் அழகாக உள்ளனர் - என்று இவர்களது மேன்மையைக் கூறியபடியே கரனின் கால்களில் சென்று விழும்படி செய்தனர் (கரன் என்பவன் சூர்ப்பணகையின் சகோதரன்).

(அவட்கு முத்தோனை) - அநுகூலரானார் பக்கல் ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும் ராகம் பலிக்குமாபோலே காணும், ப்ரதிகூலரானார் பக்கல் ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும் த்வேஷம் பலிக்கும்படி. (வெந்நரகம் சேரா வகையே சிலை குனித்தான்) - வளைந்த வில்லுங்கையுமாய் முஷ்டியிலே நின்ற பெருமானைக்கண்ட கரன் மேலே போய் ஒரு நரகானுபவம் பண்ண வேண்டா என்னும்படி வயிறெறித்தலோடே எல்லாவனுபவமும் இங்கே அனுபவிக்கும்படி பண்ணினான். பூர்வாச்சரமத்திலே நஞ்சீயரெழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே திருமடலருளிச் செய்கிறபோது - பட்டர் இவ்விடத்துக்கு இவ்வார்த்தை அருளிசெய்தார் - என்று சொல்ல, - இவ்வார்த்தையருளிச்செய்தவரைக் காணவேணும் - என்று காணும் பட்டர் ஸ்ரீபாதத்தில் நஞ்சீயர் ஆச்சரித்தது.

விளக்கம் - (அவர்க்கு முத்தோனை) - தன்னிடம் அன்பு கொண்டவர்கள் விஷயத்தில் அவனுடைய உறவினர்கள், உறவினர்கள் என்று தொடர்ந்து பல ஸந்ததிகளிடம் எம்பெருமானுக்கு அன்பு ஏற்படுகிறது. அதே போன்று தன்னிடம் அன்பு இல்லாதவர்களிடம் அவர்கள் உறவினர்கள், அவர்கள் உறவினர்கள் என்று பல ஸந்ததிகளிடம் பகவானுக்குக் கோபம் ஏற்படுகிறது. (வெந்நரகம் சேரா வகையே சிலை குனித்தான்) - வளைந்தவில்லும் கையுமாய் நின்ற இராமனைக் கண்ட கரனுக்கு அதற்கு மேல் அனுபவிக்க வேண்டிய நரகம் ஒன்றும் இல்லை என்று கூறும்படி, அனைத்துத் துயரங்களையும் இங்கேயே அனுபவித்தான். நஞ்சீயர் ஒருமுறை பட்டரின் சிஷ்யர் ஒருவரிடம் - இந்த இடத்தில் பட்டர் எந்த முறையில் விளக்கம் அளித்திருப்பார்? - என்று கேட்டார். அதற்கு அந்த சிஷ்யர் - மேலே கூறியபடி இராமனை வில்லும் கையுமாகக் கண்ட கரன் நரகத்தை இங்கேயே அனுபவித்தான் என்பது பட்டர் அருளிச்செய்த கருத்தே ஆகும் - என்றார். இதனைக் கேட்ட நஞ்சீயர் - இப்படிப்பட்ட பட்டரை நான் உடனே காண வேண்டும் - என்று கூறி பட்டரின் திருவடிகளில் விழுந்தார்.

(செந்துவர்வாய் இத்யாதி) - கரவதத்தினன்று, போய்ச்சொல்லுகைக்கு ஆளில்லாதபடி அகம்பநனெருவன் தப்பிப் பெண்ணுடையுடுத்துப்போய், ராவணனுக்கு பிறந்த வருத்தாந்தத்தை அறிவிக்க, அவர் மாரீசனையங் கூட்டிக்கொண்டுவந்து பிராட்டியையும் பெருமானையும் கடலுக்கு அக்கரையும் இக்கரையுமாக உடலையும் உயிரையும் பிரித்தாற்போலே பிரிக்க, அதுவே ஹேதுவாக ராவணனை நிரஸித்தபடி சொல்லுகிறது மேல்.

விளக்கம் - (செந்துவர்வாய் இத்யாதி) - கரன் கொல்லப்பட்ட விஷயத்தை இராவணனிடம் சென்று கூறுவதற்குக் கூட ஆள் இல்லை. அதனால் அகம்பனன் ஒருவனே பெண் போன்று ஆடை அணிந்து, இராமனிடம் இருந்து தப்பி, இராவணனிடம் சென்று இந்த விஷயத்தைத் தெரிவித்தான். உடனே இராவணன் மாரீசனைக் கூட்டி வந்தான். உடலையும் உயிரையும் பிரித்தது போன்று கடலுக்கு அக்கரையும் இக்கரையுமாக, இராமனையும் சீதையையும் பிரித்தான். இந்தச் செயலே இராவணனை அழிக்கக் காரணமாக உருவெடுத்த விதத்தை இனி கூறுகிறார்.

(செந்துவர்வாய்) - ஜகத் ஸசைலம் பரிவர்த்தயாமி - நாட்டிற்குத் தண்ணீர்ப்பந்தல்போலே ரக்ஷகராகக் கண்ட பெருமாள் - நாட்டையழிப்பன் - என்னப்பண்ணின முறுவலிறே. புரேவ மே சாருததீமநிந்திதாம் - மானைக்கண்ட போது - பெருமானே. இம்மானைப் பிடித்துத் தரவேணும் - என்று இரப்போடே கூடின முறுவலோடே காட்டார்களாகில் லோகத்தையெல்லாம் கூட்டிக் குலையாக அறுத்துப் போகவிடுவன் என்றாரிறே. (வாரார் வனமுலையான்) - மலரான் தனத்துள்ளான் என்று பெருமாள் கிடக்குமிடமிறே. (வைதேவி) - விதேஹஸுதாம் என்று பெருமாள் வாய்புலற்றுங் குடிப்பிறப்பிறே. (காரணமா) - அவள் ஹேதுவாக. (ஏரார் தடந்தோளிராவணனை) - ஒன்றுக்கும் விக்குதனாகாத திருவடியும் அஹோ ரூபமஹோ தைர்யம் என்று விக்குதனாம்படி வடிவுடைத்தவனிறே ராவணன். (ஈரைந்து சீரார்சிரமறுத்து) - பத்துத்தலையையும் ஒருகாலே அறாதே ஐயைந்தாக அறுத்து லீலைகொண்டாடினபடி. (சீரார் சிரமறுத்து) - அறுப்புண்டு விழுகிற தலைகளும் ரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமை: என்று பெருமாள் வீரப்பாட்டைக்கண்டு சிரித்துக்கொண்டு விழுகிறபடி. அறுப்புண்டு விழுந்த தலைகளைக் கழுகும் பருந்தும் இசிக்கக்கண்டு நிற்கிற தலைகள் - நாம் முற்பாடராகப் பெற்றிலோம் - என்றாசைப்படுகிறபடி. (செற்று) - வந்தானை ஓரம்பாலே கொல்லாதே, சதுரங்கபலத்தைக் கொன்று குதிரைகளைக் கொன்று ஸாரதியைக் கொன்று

தேரையழித்துக் கொடியையறுத்து தலையைச் சிரைத்துத் தோள்களைத் துணித்துத் தலைகளையறுத்து இவற்றையெல்லாங்கண்டு அவன் நெஞ்சாறல் படும்படி பண்ணி, பின்னை அவனைக் கொன்றபடி. (உகந்து) - ருஷிகருக்குக் களையறுக்கப் பெற்றோம் என்றும், ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் தலையிலே அபிஷேகம் பண்ணப்பெற்றோம் என்றும் உகந்த. (செங்கண்மால்) - ஆழித் விரோதிகளைப்போக்கி, அவர்களுக்கு உகப்பாகப் பெற்றோம் என்று வ்யாமோஹமும் வாத்ஸல்யமும் திருக்கண்ணிலே தோற்றினபடி.

விளக்கம் - (செந்துவர்வாய்) - இராமாயணம் (ஆரண்ய காண்டம்) - ஜகத் ஸ சைலம் பரிவர்த்தயாமி - சீதையை மீண்டும் என்னிடம் சேர்க்கவில்லை என்றால் இந்த உலகைத் தலைகீழாகக் கவிழ்த்து விடுவேன் - என்று, உலகிற்கே தண்ணீர்ப்பந்தல் போன்று காப்பாற்றும் இராமன், நாட்டை அழிப்பதாகக் கூறும்படிச் செய்தது சீதையின் புன்னகை அல்லவா? மானைக்கண்டபோது என்னிடம் (இராமன்) - பெருமானே. இந்த மானைப் பிடித்துத் தரவேண்டும் - என்று அப்பாவியாகக் கேட்ட சீதையின் புன்னகையை எனக்குக் காண்பிக்கவில்லை என்றால் இந்த உலகம் அனைத்தையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து, வாழைக்குலை போல் அறுத்து விடுவேன் - என்றான் அல்லவா? (வார் ஆர் வனமுலையான்) - முன்றாம் திருவந்தாதி (3) கூறுவது போன்று - மலரான் தனத்துள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்ப இராமன் உள்ள இடமாகும் இவளது ஸ்தனங்கள். (வைதேவி) - விதேஹ ஸ்தாம் - என்று இராமனும் பிரமிக்கும் குடிப்பிறப்பைக் கொண்டவள் அல்லவா? (காரணமா) - இத்தகைய பெருமை நிறைந்த அவள் காரணமாக. (ஏரார் தடம் தோள் இராவணனை) - இராமனையும் சீதையையும் தவிர வேறு யாரையும் மதிக்காத அனுமன் - அஹோ ரூபம் அஹோ தைர்யம் - என்ன ஒரு உருவம், என்ன தைர்யம் - என்று வியக்கும்படியான உருவம் கொண்ட இராவணன். (ஈரைந்து சீரார் சிரம் அறுத்து) - அவனுடைய பத்துத் தலைகளையும் ஒரே நேரத்தில் அறுத்து எறிந்தால், தான் (இராமன்) அவன் தலையை அறுப்பதை அவனால் (இராவணால்) கண்டு ரசிக்க முடியாது என்று கருதி, ஐந்து ஐந்து ஆக அறுத்தான். (சீரார் சிரம் அறுத்து) - அப்படி அறுந்து விழும் தலைகள் - ரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமை: - வீரச் செயல்களால் புகழ்த்தக்கவனான இராமனை - என்று இராமனுடைய வீரத்தைக் கண்டு சிரித்தபடியே தரையில் விழுந்தன. அறுந்து விழுந்த தலைகளைக் கழுகும் பருந்தும் உண்பதைக் கண்டு, எஞ்சி இருந்த மற்ற தலைகள் - நாம் முன்னரே விழுந்திருக்கலாமே - என்று ஆசையுடன் நின்றன. (செற்று) - இராவணனை ஓர் அம்பினால் கொல்லாமல், நான்கு அங்கங்கள் கொண்ட சேனையை அழித்து, குதிரைகளைக் கொன்று, தேர்ப்பாகனைக் கொன்று, தேரை அழித்து, தேர்க்கொடியை அறுத்து, தலை முடியைச் சிரைத்து, தோள்களை வெட்டி, தலைகளை அறுத்து, இவை அனைத்தும் கண்ட இராவணன் மனவேதனை அடையும்படிச் செய்து, அவனைக் கொன்றான். (உகந்து) - முனிவர்களின் துன்பத்தை அறுத்தோம் என்றும், விபிஷணனின் தலையிலே முடி சூட்டினோம் என்றும் மகிழ்ந்த. (செங்கண்மால்) - நமது அடியார்களின் விரோதிகளை அழித்து, அவர்களுக்கு மகிழ்வு உண்டாகினோம் என்ற சிந்தனை காரணமாக அன்பும், வாத்ஸல்யமும் திருக்கண்களில் தோன்றியபடி.

திருமங்கை ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

.. .. தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

நம்பெருமாள் திருவடிகளே தஞ்சம்

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை
(பகுதி - 1)

திருவரங்கப்பெருமானாரையர் அருளிச்செய்த தனியன்

மற்றொன்றும் வேண்டா மனமே மதிள் அரங்கர்
கற்றினம் மேய்த்த கழல் இணைக் கீழ் - உற்ற
திருமாலை பாடும் சீர்த் தொண்டரடிப்பொடி எம்
பெருமானை எப்பொழுதும் பேசு.

பொருள் - என்னுடைய மனமே. திருவரங்கத்தில் பொன் போன்ற மதிள்களால்
குழப்பட்ட பெரியகோயிலில் கண்வளர்பவனும், பசுக்களை மேய்த்தபடி இருந்தவனும்
ஆகிய பெரியபெருமானின் இரண்டு பொருந்திய திருவடிகள் மீது ஆழ்ந்த பக்தி
கொண்டவர், அந்த பக்தி மேம்பட திருமாலை என்னும் பிரபந்தம் அருளிச்செய்தவர்,
உயர்ந்த கல்யாண குணங்கள் நிறைந்தவர், தொண்டரடிப்பொடி என்று
அழைக்கப்படுபவர் - இப்படிப்பட்ட எங்கள் ஸ்வாமியான ஆழ்வாரை மட்டுமே நீ
எண்ணியபடி இருப்பாயாக, வேறு எந்த புருஷார்த்தமும் அவசியம் இல்லை.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச்செய்த தனியன் வ்யாக்யானம்

அவதாரிகை

இதில் மனஸ்சைக் குறித்து, பகவத்விஷயத்தில் வாசிகமாக அடிமை செய்த
ஆழ்வார் திருநாமத்தை நிரந்தரானுஸந்தாநம் பண்ணும்படி சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - இந்தத் தனியனில், திருவரங்கன் விஷயமாக ப்ரபந்தம் அருளிச்செய்து,
தன்னுடைய வாக்கு மூலமாகவே அவனுக்கு அடிமையாக நின்ற
தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரின் திருநாமத்தை எப்போதும் சிந்தித்தபடி இருக்குமாறு
தனது மனதிற்குக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம்

(மற்றொன்றும் வேண்டா மனமே) - என்று சிந்தை மற்றொன்றின் திறத்தல்லா
என்கிறபடியே, இங்கு மற்றொன்றும் என்று பரதத்வாதிகளின் பேரைப் பற்றச்
சொல்லுகிறதாதல், புருஷார்த்தாந்தரங்களைப் பற்றச் சொல்லுகிறதாதல்.
மற்றொன்றும் வேண்டா என்று ப்ரியஹிதங்களுக்கு உறுப்பாக வேரொன்றும் வேண்டா
என்கிறது. (மனமே) - பந்தமோகூங்கள் இரண்டுக்கும் பொதுவான மனஸ்சை.
அந்தப் பொதுவான ஆகாரத்தைக் குலைத்து, அதில் ஒன்றையே என்றும்
அனுபவிக்கப்பார்.

விளக்கம் - (மற்றொன்றும் வேண்டா மனமே) - நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (7-
10-10) - சிந்தை மற்றொன்றின் திறத்தல்லா - என்றார், அதாவது
அர்ச்சாவதாரத்தில் ஈடுபட்ட நம்மாழ்வார் பரவாஸ்தேவனின் திருநாமத்தைக் கூறவும்
விரும்பாமல், மற்றொன்று என்றார். அது போன்று இவரும், ஐந்து நிலைகளைக்
கூறவும் விரும்பவில்லை (ஐந்து நிலைகள் - பர, வ்யூஹ, விபவ, அந்தர்யாமி,
அர்ச்சை), அதனால் மற்றொன்று என்றார். அடுத்து அனைத்து புருஷார்த்தமும்

கழிக்கும்படிக் கூறுகிறார். இனிமையை ஏற்படுத்தவல்ல பகவத் கைங்கர்யம் மற்றும் பகவத் அனுபவத்தையும் கழித்தார். (மனமே) - ஸம்ஸாரபந்தம் மற்றும் மோகும் ஆகிய இரண்டிற்கும் பொதுவான மனமே. இவ்விதம் இரண்டிற்கும் பொதுவாக உள்ள உனது நிலையை மாற்றிக்கொண்டு, மோகும் பெறுவதற்கான வழியை ஆராய்வாயாக என்றார்.

அதென்னென்னில் (மதிளரங்கர் கற்றினம் மேய்த்த கழலிணைக்கீழ் உற்ற திருமாலை பாடும் சீர்த் தொண்டரடிப்பொடி எம்பெருமானை எப்பொழுதும் பேசு) என்கிறது. (மதிளரங்கர்) - மதிள் திருவரங்கத்தானே என்று இவர் பேசும்படி திருமங்கையாழ்வார் கட்டின மதிளையிட்டு நிரூபிக்கும்படியான கோயிலையுடையவர். ஆயபொன்மாதின் சூழந்தழகார் தென்னரங்கமே என்று அவர்தாமும் அருளிச்செய்தார். திண்கொடி மதிள்கூழ் திருவரங்கத்தாய் என்னும்படியான அரங்கர்.

விளக்கம் - அது என்ன வழி? திருவரங்கன் விஷயமாகத் திருமாலை என்னும் பிரபந்தம் அருளிச்செய்த தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வாரின் திருநாமத்தைக் கூறி, அதன் மூலமே மோகும் கிடும் காரணம் காண்பாயாக என்றார். (மதிளரங்கர்) - திருமாலையில் (42) - மதிள் திருவரங்கத்தானே - என்று கூறியபடி, திருமங்கையாழ்வரால் கட்டப்பட்ட மதிள் சுவர் கொண்டே நிரூபிக்கப்பட வேண்டிய திருவரங்கத்தைக் கொண்டவர். திருமங்கையாழ்வாரும் பெரியதிருமொழியில் (5-4-9) - ஆயபொன்மதிள் சூழந்தழகார் தென்னரங்கமே என்றார். திருவாய்மொழியில் (7-2-3) - திண்கொடி மதிள்கூழ் திருவரங்கத்தாய் - என்னும்படியாக உள்ள ஸ்ரீரங்கநாதன்.

(கற்றினம் மேய்த்த கழலிணைக்கீழ் உற்ற திருமாலை பாடும்) - அதாவது, கற்றினம் மேய்த்த எந்தை கழலிணை என்று உபக்ரமித்து, மழைக்கன்று வரைமுனேந்தும் என்றும், வளவெழுந்தவளமாட மதுரைமாநகரத்தன்னுள், கவளமால் யானை கொன்ற கண்ணனை அரங்கமாலை, துளபத்தொண்டாய தொல்சீர்த் தொண்டரடிப்பொடிசொல் என்றும், அவதாரத்தோடே கூட அரங்கமாலை அனுஸந்தித்துத் தலைக்கட்டிற்று, அதிலே தேங்கின மடுவிறே அர்ச்சாவதரம். விக்ரஹைகதேசமான திருவடிகளைச் சொன்னது விக்ரஹத்துக்கும் உபலக்ஷணம். அழகிய பைம்பொன் இத்யாதி. பெரியபெருமாள் திருவடிகளை ஸேவித்தவாறே, கற்றினம் மேய்த்த எந்தை கழலிணை என்னும் ஆகாரம் தோற்றியிருக்கும். அதாவது கன்றின்பின் போன சிறுக்குட்டிச் செங்கமல அடியம் வெதும்பி உன்கண்கள் சிவந்தாயசைந்திட்டாய் நீ எம்பிரான் என்று வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்படியாயிருக்கும். காவிரித் தென்னரங்கம் மன்னியசீர் மதுகுதனா உன்னையிளங்கன்று மேய்க்கச் சிறுகாலேயூட்டி யொருப்படுத்தேன் என்றும், காவிரித் தென்னரங்கன் பண்டவன் செய்த கிரீடை என்றுமிறே பட்டர்பிரான் அருளிச்செய்தது. வண்டினங்கள் ஆலிக்குஞ்சோலை அரங்கத்தரவணையான் காலிப்பின் போன கழல் என்னக்கடவதிறே. திருக்கைகளைக் கண்டவாறே, மழைகன்று வரைமுனேந்தும் கொடியேறு செந்தாமரைக்கை என்னலாயிருக்கும். குன்றமேந்திக் கோடிரை காத்தவன் என்னும் ஆயனாய் அன்று குன்றமொன்றெடுத்தான், அரங்கமாநகரமரந்தானிறே. திருமுகமண்டலத்தைக் கண்டவாறே வெண்ணெயுண்டவாயன் என்று கவ்யஸேவை பண்ணின ஆகாரம் தோற்றியிருக்கும். பாவதர்யமும் இப்படி ஸர்வசேதந ஸம்ரக்ஷண ஸமர்த்தங்களாயிருக்கும். கேயத்தீங்குமுலூதிற்றும் நிரைமேய்த்ததும், நீடுலகுண்ட திறங்கிளர்வாய், வையமேழுங்கண்டாள் பிள்ளைவாயுள், முற்றுமுண்டகண்டமிறே. வாயிலும் வயிற்றிலும் வைத்திறே நோக்குவது.

விளக்கம் - (கற்றினம் மேய்த்த கழலிணைக்கீழ் உற்ற திருமாலை பாடும்) திருமாலையில் (9) - கற்றினம் மேய்த்த எந்தை கழலிணை என்று தொடங்கினார். பாசரம் 36ல் - மழைக்கன்று வரைமுனேந்தும் என்று கூறி, பாசரம் 45ல் - வளவெழுந்தவளமாட மதுரைமாநகரத்தன்னுள், கவளமால் யானை கொன்ற கண்ணனை அரங்கமாலை, துளபத்தொண்டாய தொல்சீர்த் தொண்டரடிப்பொடிசொல் என்று இவ்விதம் திருவரங்கத்தில் கண்வளரும் அழகியமணவாளனை கண்ணனாகவே மனதிற்கொண்டு தன்னுடைய பிரபந்தத்தை பூர்த்தி செய்தார். ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் (39) கூறிய - அதிலே தேங்கின மடுவிறே அர்ச்சாவதரம் - என்பதற்கு ஏற்ப அர்ச்சையில் உள்ள விக்ரஹங்களை விபவ அவதாரங்களுடன் கூறுவது வழக்கம் அல்லவா? அடுத்து திருமேனியின் ஒரு உறுப்பான திருவடிகளைக் கூறுதல் என்பது, அவனது முழு திருமேனியையும் கூறுவது

போன்றே ஆகும். பெரியாழ்வார் (1-2-20) - அழகிய பைம்பொன் - என்னும் பாசரத்தில் அவன் கற்றினம் மேய்ப்பதைக் கூறியது காண்க. பெரியபெருமானின் திருவடிகளை பார்க்கும்போது - கற்றினம் மேய்த்த எந்தை கழலிணை - என்னும்படி மாடுகளின் பின்னே சுற்றிய திருவடி இதுவே என்று தோன்றும். பெரியாழ்வார் கூறியபடி (3-3-4) - கண்ணிப்பின் போன சிறுக்குட்டிச் செங்கமல அடியம் வெதும்பி உன் கண்கள் சிவந்தாயசைந்திட்டாய் நீ எம்பிரான் - என்பதற்கு ஏற்ப கன்றுக்குட்டிகளின் பின்னே சென்ற களைப்பு காரணமாக சிவந்த திருவடிகளுடன் கண்ணும் சிவந்ததா - என்று கேட்கும்படியாக பெரியபெருமாள் சயனித்துள்ளான். பெரியாழ்வார் (3-3-2) - காவிரித் தென்னரங்கம் மன்னியசீர் மதுகுதனா உன்னை இளங்கன்று மேய்க்கச் சிறுகாலேயூட்டி ஒருப்படுத்தேன், (2-9-11) - காவிரித் தென்னரங்கன் பண்டவன் செய்த கிரீடை - என்று பெரியபெருமானே கண்ணனாக ஆநிரை மேய்த்தான் என்று கூறினார் அல்லவா? பெரியபெருமானின் நீண்ட திருக்கைகளைக் கண்டவுடன் திருமாலையில் (36) - மழைக்கு அன்று வரை முன் ஏர்தும் - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-5-10) - கொடியேறு செந்தாமரைக்கை - என்றும் கூறியபடி கண்ணனின் திருக்கரமாகவே அல்லவோ தோன்றுகிறது? திருவாய்மொழியில் (7-2-8) - குன்று ஏர்திக் கோநிரை காத்தவன் - என்றும், பெரிய திருமொழியில் (5-7-9) - ஆயனாய் அன்று குன்றம் ஒன்று எடுத்தான் அரங்கமாநகர் அமர்ந்தானே - என்றும் அருளிச்செய்யப்பட்டது காண்க. இவனுடைய திருமுகத்தைக் காணும்போது அமலனாதிபிரானில் (10) - வெண்ணெய் உண்ட வாயன் - என்று கூறப்பட்டது போன்று, அந்தக் கண்ணன் இவனே என்பது வெளிப்படும். இப்படியாக இவனது திருவடிகள், திருக்கரங்கள் மற்றும் திருமுகம் ஆகியவற்றைக் காணும்போது, அனைத்தையும் கரையேற்றவல்ல கண்ணன் இவனே என்பது புலப்படும். திருவாய்மொழி (6-4-2) - கேயத்தீங்குமூலுத்திற்றும் நிரைமேய்த்ததும், திருவாய்மொழி (6-6-3) - நீடுலகுண்ட திறங்கிளர்வாய், பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-1-6) - வையம் ஏழும் கண்டான் பிள்ளைவாயுள், அமலனாதிபிரான் (6) - முற்றுமுண்டகண்டம் - என்று அருளிச்செய்தபடி அனைத்தையும் இவன் தனது வாயிலும் வயிற்றிலும் வைத்து அல்லவோ காக்கிறான்?

(கற்றினம் மேய்த்த கழலிணைக் கீழுற்ற திருமாலை பாடும்) - ஆழீதரகூணத்துக்குறுப்பாய், அதிஸ்லபமான திருவடிகளுக்கு ஒக்கும்படியான அதிலே ஊன்றி அடிபட்டு, அடிசூட்டலாகுமந்தாமம் என்னும்படி அரங்கமாலுக்கும் திருமாலையைப்பாடித் திருவடிகளிலே சூட்டும். செய்ய கடராழியானடிக்கே சூட்டினேன் சொன்மாலை என்னக்கடவதிறே. (பாடும் சீர்) - பாடுகைதானே இவர்க்கு ஸீயாய்த்து. (சீர்த்தொண்டரடிப்பொடி) - துளபத்தொண்டாய் தொல்சீர்த் தொண்டரடிப்பொடியிறே. (தொண்டரடிப்பொடி எம்பெருமானை) - அவர்க்கு அரங்கநகர் எம்பிரான் என்னும்படி, இலங்கையர்கோன் வழிபாடுசெய் கோயிலெம் பெருமான் நம்பெருமானாயிருப்பர், இங்கு தொண்டரடிப்பொடி எம்பெருமானாயிருக்கும். ஸீவைஷ்ணவர்களுக்கு சேஷபூதரான ஆகாரத்தாலே நமக்கு நாதராயிருப்பர். இப்படி நமக்கு ஸ்வாமியானவரை எப்போதுமீதே சொல் என்கிறபடியே ஸர்வகாலத்திலும் அனுஸந்தித்துப்போரு. இத்தால் குரோர் நாம ஸதா ஜபேத் என்னும் அர்த்தம் சொல்லிற்று.

விளக்கம் - (கற்றினம் மேய்த்த கழலிணைக் கீழுற்ற திருமாலை பாடும்) - தன்னை அண்டியவர்களைக் காப்பதும், அனைத்திற்கும் அடைவதற்கு மிகவும் சுலபமாக உள்ளதும் ஆகிய திருவடிகளில் ஈடுபாடு கொண்டு, அதிலேயே மனம் ஊன்றி அடிபட்டு நிற்கிறார், திருவாய்மொழி கூறியபடி (2-4-11) - அடிசூட்டலாகுமந்தாமம் - என்று திருவரங்கத்தில் சயனித்துள்ளவனின் திருவடிகளில் தன்னுடைய திருமாலையைச் சூட்டினார். சொற்களால் மாலை சூட்டுவார்களோ என்றால், முதல் திருவந்தாதியில் (1) - செய்ய கடராழியான் அடிக்கே சூட்டினேன் சொல் மாலை - என்றார் அல்லவா? (பாடும் சீர்) - பாடுவது என்பதே இவர் பெற்ற செல்வம் ஆனது (சீர்த்தொண்டரடிப்பொடி) - துளபத்தொண்டாய் தொல் சீர்த்தொண்டரடிப்பொடி என்று இவரே கூறியது காண்க. (தொண்டரடிப்பொடி எம்பெருமானை) - குலசேகராழ்வாருக்கு பெருமாள் திருமொழியில் (3-6) கூறியபடி - அரங்கநகர் எம்பிரான் - என்பது போன்று, தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாருக்கு திருப்பள்ளியெழுச்சியில் (5) கூறியது போன்று - இலங்கையர்கோன் வழிபாடு செய் கோயில் எம்பெருமான் - என்று நம்பெருமாள் ஸ்வாமியாக இருப்பான், இவருக்கோ (திருவரங்கப்பெருமானரையருக்கு) தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ஸ்வாமியாக இருப்பார். நாம் தொண்டர்களுக்குத்

தெளண்டராக உள்ளதால், நமக்கும் ஸ்வாமியாக ஆழ்வார் உள்ளார். இவ்விதம் உள்ள ஆழ்வாரை, பெரியதிருவந்தாதி கூறுவதுபோன்று (87) - எப்போதும் இதே சொல் - என்று எந்தக்காலத்திலும் ஆழ்வார் திருநாமத்தையே கூறும்படி தன் மனதிடம் சொல்கிறார். இதன் மூலம் - குரோர் நாம ஸதா ஜபேத் - ஆசார்யனின் திருநாமத்தை எப்போதும் கூறியபடி இருக்கவேண்டும் - என்பது உணர்த்தப்பட்டது.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் இயற்றிய தனியன் வ்யாக்யானம் சுபம்

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

பரமகாருணிகரான
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்த
வ்யாக்யான அவதாரிகை

நித்யஸூரிகளோடொத்த ப்ராப்தி தமக்கு உண்டாயிருக்க அதை அறியாதே, அநாதிகாலம் தேஹமே ஆத்மா என்றும், சப்தாதி விஷயங்களே போக்யமென்றும் விரும்பி, ஸம்ஸாரத்தில் கைகழிந்த ஆழ்வாரை, பெரியபெருமாள் தம்முடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளுக்கு வாசகமான திருநாமப்ரபாவத்தை நிர்ஹேதுகமாகக் காட்டியருளக் கண்டு, தாமும் அனுபவித்து, அனுபூஷுக்களையும் அனுபவிப்பிக்கவும் வல்லராய்ப் பெரியபெருமானையும் உகப்பித்துத் தலைக்கட்டுகிறார்.

விளக்கம் - நித்யசூரிகள் போன்று எப்போதும் எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ள உரிமை இந்த ஆழ்வாருக்கு இருந்தபோதிலும், அதனை உணராமல் - இந்த உடலே ஆத்மா என்றும், உலகவிஷயங்களே இன்பம் அளிப்பவை என்றும் இருந்தார். இதனால் எம்பெருமானை விட்டு விலகி, ஸம்ஸாரத்தில் தனது காலத்தைக் கழித்தபடி இருந்தார். இதனைக் கண்டு பொறுக்காத பெரியபெருமாள் அவருக்குத் தனது ஸ்வரூபம், ரூபம், திருக்கல்யாண குணங்கள், ஐச்வரியங்கள் ஆகியவற்றைக் காட்டிக்கொடுக்கவல்ல திருநாமங்களின் மேன்மைகளை உணர்த்தினான். இதனை - ஆழ்வார் தன்னை அடைய எந்த உபாயமும் செய்யவேண்டிய அவசியம் இல்லாமல், அவரிடமிருந்து எதனையும் எதிர்பார்க்காமல் செய்தான். இதனைக் கண்டு ஆழ்வார் நன்றாக அவனை அனுபவித்தார். இதனை அனுபவிக்க விருப்பம் உள்ளவர்களையும் அனுபவிக்கும்படிச் செய்தார். இதன் மூலம் பெரியபெருமாளும் மகிழும்படிச் செய்தார். இப்படியாக தனது பிரபந்தத்தை நிறைவு செய்தார்.

ஸம்ஸாரிகளாகிறார் - ஐஹிகத்தில் புண்யபாபரூபமான கர்மங்களை ஆர்ஜித்தும், ஆமுஷ்மிகத்தில் ஸ்வர்க்கநரகங்களிலே அதினுடைய பலானுபவத்தைப் பண்ணியும் இப்படி கதாகதம் பண்ணித் திரிவார் சிலராய்த்து, அது தன்னிலும் புண்யபாபரூபமான கர்மங்களை ஸ்வர்க்கநரகங்களிலே அனுபவித்து, கர்மசேஷத்தோடே பூமியிலே கர்ப்பவாஸம் பண்ணுகைக்கு வரும் வழியிலே இவ்வாத்மா படும் எளிவரவை வேதாந்தத்திலே பஞ்சாக்நிவித்யையென்று ஒரு பரதேசத்திலே ஓதிவைத்தது. அதாவது யாதநாசரீரத்தாலே நரகானுபவம் பண்ணி அச்சரீரத்தை அங்கே பொகட்டு, அநந்தரம் புண்யசரீரத்தைப் பரிக்ரஹித்து ஸ்வர்க்கானுபவம் பண்ணி, அங்கே அச்சரீரத்தைப் பொகட்டு, ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தோடே நிராலம்பநமான ஆகாசத்திலே பதிக்கக்கடவன்.

விளக்கம் - ஸம்ஸாரிகள் என்ன செய்கிறார்கள்? இந்த உலகத்தில் உள்ளபோது புண்யபாவங்கள் நிறைந்த கர்மங்களை இயற்றியபடி உள்ளனர். இவற்றின் பலன்களை ஸ்வர்க்கத்திலும் நரகத்திலும் அனுபவிக்கின்றனர். பின்னர் மீண்டும் இங்கு வருகின்றனர். இப்படியே வருவதும் போவதுமாக உள்ளனர். இப்படியாக தங்கள் புண்யபாவ கர்மங்களை ஸ்வர்க்கத்திலும் நரகத்திலும் அனுபவித்த பின்னர், மீதம் உள்ள கர்மபலனுடன் பூமிக்கு வருகின்றனர். அவ்விதம் ஜீவன் மீண்டும் ஒரு கர்ப்பத்தில் புக தன்னுடைய பயணத்தைத் தொடங்கி, வரும் வழிகளில்

அனுபவிக்கும் வேதனைகளை சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் உள்ள பஞ்சாக்கி வித்யை மிகவும் தெளிவாகக் கூறுகிறது. நரகத்தில் கர்மபயனை அனுபவிக்க ஜீவனுக்கு யாதாநாசரீரம் என்ற உடல் கிட்டுகிறது. அந்தக் கர்மபலன் முடிவுக்கு வந்த பின்னர், அந்த சரீரத்தை அங்கே நீக்கிவிட்டு, புண்யபலன் அனுபவிக்க வரும் ஸ்வர்க்கத்தில் வேறு ஒரு சரீரம் எடுத்துக்கொள்கிறான். புண்யபலன்களும் கழிந்த பின்னர், அந்த சரீரமும் விடப்படுகிறது. பின்னர் சூக்ஷ்மமான சரீரத்துடன் அந்த ஜீவன் பிடிப்பு இல்லாத ஆகாயத்தில் விழுகிறான்.

ஆதித்யன் தன் கிரணங்களாலே ஹிமவானின் ஹிமத்தை உபாதாநம் பண்ணி, அத்தாலே ஆகாசத்திலே மங்கிக் கிடக்கிற ஆத்மாவை க்ரஹித்து மேகத்திலே புகவிடக்கூடவன். அங்கே அந்த ஹிமம் வர்ஷரூபேண வர்த்திக்குமளவும் கிடந்து, வர்ஷதாரைகளோடே பூமியிலே பதிக்கக்கூடவன். அந்த ஜலம் ஸஸ்யத்துக்கு தாரகமாய்ப் புகுமளவிலே தத்த்வாரா ஸஸ்யத்திலே புகக்கூடவன். அந்த ஸஸ்யம் பக்வமாய் அந்ரூபேண பரிணமிக்குமளவும் அங்கே கிடந்து, அந்நமானது புருஷசரீரத்திலே புகுந்து, சக்லமாய்ப் பரிணமிக்குமளவும் செல்ல அங்கே கிடந்து, ஸ்திரீபுருஷ ஸம்யோகத்தாலே சக்லத்வாரா ஸ்திரீசரீரத்திலே புகுந்து, பஞ்சமயாமாஹூதாவாப: புருஷவசலோ பவந்தி என்கிறபடியே கர்ப்பமாய்ப் பரிணமிக்கக்கூடவன். கர்ப்பவாஸம் பண்ணும்போது, அத்யம்லகடு தீக்ஷணோஷ்ணலவணைர் மாத்ருபோஜநை: அதிதாபிபிரத்யர்த்தம் வர்த்தமாநாதி வேதந: என்கிறபடியே மாத்ருபோஜனத்தில் அந்தர்பூதங்களான க்ரூரத்ரவ்யங்களாலே தொடரிலிட்ட ஈயம்போலே துடியாநிற்கும்.

விளக்கம் - சூரியன் தன்னுடைய வெப்பம் மிகுந்த கதிர்கள் மூலமாக, பனிபடர்ந்த மலைகளில் உள்ள பனியை எடுக்கிறான். பனி படர்ந்த தனது கதிர்கள் மூலமாக, ஆகாயத்தில் மயங்கிக் கிடக்கும் ஆத்மாவை எடுத்து, மழைநீர் மிகுந்த மேகத்தில் வைக்கிறான். அந்த ஜீவனை பனிக்கதிர்கள் உட்கொள்கின்றன. அவை மழைத்துளியாக மாறுகின்றவரை, ஜீவன் மேகக்கூட்டத்தில் கிடக்கிறான். பின்னர் மழை பெய்யும்போது, மழைத்துளிகளுடன் பூமியில் அந்த ஜீவன் வந்து விழுகிறான். அந்த மழைநீரானது பயிர்களுக்கு உதவும்விதமாக, அந்தப் பயிர்களின் உள்ளே செல்கின்றன. அப்போது, அந்த நீருடன் ஜீவனும் பயிர்களில் நுழைகிறான். அந்தப் பயிரானது நன்கு செழித்து, நெல்லாக மாறும்வரை, ஜீவன் அந்தப் பயிருக்குள்ளேயே உள்ளான். அந்த நெல்லை அரிசியாக்கிச் சோறாக மனிதன் உண்ணும்போது, ஜீவன் அந்த மனிதனின் உடலில் புகுந்துவிடுகிறான். அந்த மனிதனின் உடலில் சக்லம் எனப்படும் விந்துவாக மாறி அங்கேயே உள்ளான். அந்த மனிதன் ஒரு பெண்ணுடன் சேரும்போது, வெளிப்படும் விந்துவுடன் அந்த ஜீவனும் பெண்ணின் உடலில் புகுந்துவிடுகிறான். பின்னர் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-9-1) கூறுவதுபோன்று - பஞ்சமயாமாஹூதாவாப: புருஷவசலோ பவந்தி - ஐந்தாவது ஆஹூதியாக இடப்படும் நீர் புருஷன் எனப்படும் - என்பதற்கேற்ப, பெண்ணின் உடலில் புகுந்த ஜீவன் கர்ப்பமாக மாறுகிறான். அந்தக் கர்ப்பத்தில் உள்ள ஜீவன் எவ்விதம் துடிக்கிறான் என்பதை விஷ்ணுபுராணம் (6-5-11) - அத்யம்லகடுதீக்ஷணோஷ்ணலவணைர் மாத்ருபோஜநை: அதிதாபிபிரத்யர்த்தம் வர்த்தமாநாதிவேதந: - புனிப்பு, துவர்ப்பு, காரம், சூடு, உவர்ப்பு போன்றவற்றுடன் கூடிய தாயின் உணவு உள்ளே செல்வதால் ஜீவன் துன்பம் அடைகிறான் - என்றது. அதாவது, தாயின் உணவினால், காய்ச்சப்படும் ஈயம் போன்று ஜீவன் துடிக்கிறான்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

.. .. தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ திருப்பாணாழ்வார் திருநகூத்ர சிறப்புப் பகுதி

ஸ்ரீ திருப்பாணாழ்வாரின் திருநகூத்ரம் கார்த்திகை ரோஹிணி (25.11.2007) ஆகும். அதற்கான சிறப்புப் பகுதியாக பெரியதிருமுடியடைவு என்ற நூலில் இருந்து திருப்பாணாழ்வார் பற்றிய பகுதிகள் இங்கு தரப்பட்டுள்ளன. இவை எளிதான தமிழிலேயே உள்ளதால் மேலும் விளக்கப்படவில்லை.

கோயில் கந்தாடைநாயன் அருளிச்செய்த பெரியதிருமுடியடைவு

ஸ்ரீவத்ஸாம்ச பூதரான திருப்பாணாழ்வாருக்குத் திருவவதார ஸ்தலம் சோழதேசத்தில் நம்பெருமாள் கோயில் ஸம்பத்திலே திருக்காவேரி தீரத்திலே உறையூர். திருவவதாரம் நெல்லுக்கதிரிலே அயோநிஸம்பவராய் (கர்ப்பம் மூலம் பிறக்காமல்) அவதரித்தார். ஐந்தாம் வர்ணத்திலே வளர்ந்தார். திருநகூத்ரம் கலியுகம் நூற்றிருபது ஸம்வத்ஸரம் சென்ற பின்பு துர்மதி வருஷம் கார்த்திகை மாஸம் பூர்ணிமை புதன்கிழமை ரோஹிணி. திருநாமங்கள் திருப்பாணாழ்வார், பாண்பெருமாள், பாணர், யோகிவாஹனர், காயகஸார்வபௌமர், முனிவாஹனர். வித்யை கானவித்யை. ஆசார்யர் ஸேனைமுதலியார். திருவாராதனம் நம்பெருமாள். இருப்பிடம் உறையூர். சிஷ்யர் ஸாரங்கமுனி முதலானவர்கள். இவரருளிச்செய்த ப்ரபந்தம் அமலனாதிபிரான் பத்துப்பாட்டு. இவர் பாடின திருப்பதிகள் திருமலை, கோயில். இவர் ஐம்பது திருநகூத்ரம் எழுந்தருளியிருந்தார்.

தனியன்

ஸ்ரீலோக ஸாரங்க மஹாமுநீந்த்ர
ஸ்கந்தாதிருடம் கலயாமி நித்யம்
களங்கஹ்நம் கமநீயபக்திம்
கவீச்வரம் காயகஸார்வபௌமம்

பொருள் - ஸ்ரீலோகஸாரங்கள் என்னும் முனிவரின் தோள்களில் எழுந்தருளியவரும், தோஷங்கள் அற்றவரும், பெரியபெருமானிடம் அன்பு கொண்டவரும், கவிகளில் தலைவரும், பாடுபவர்களில் சிறந்தவரும் ஆகிய திருப்பாணாழ்வாரை நான் தொழுகிறேன்.

ஆபாத சூடம் அநூபூய ஹரிம் சயாநம்
மத்யே கவேரதுஹிது: முதிதாந்தராத்மா
அத்ரஷ்ட்ருதாம் நயநயோர் விஷயாந்தராணாம்
யோ நிச்சிகாய மநவை முநிவாஹநம் தம்

பொருள் - எந்த ஒரு திருப்பாணாழ்வார், காவேரியின் நடுவில் கண்வளரும் பெரியபெருமானை திருவடி தொடங்கி திருமுடிவரை அனுபவித்து, தனது திருக்கண்கள், அந்தப் பெருமானைத் தவிர்த்து வேறு எந்த விஷயங்களையும் காணாது என்று உறுதியாகக் கூறினாரோ - அப்படிப்பட்டவரும், லோகஸாரங்கள் என்ற முனிவனைத் தனது வாகனமாகக் கொண்டவரும் ஆகிய திருப்பாணாழ்வாரை நான் எப்போது சிந்திக்கக் கடவேன்.

திருப்பாணாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ திருமங்கையாழ்வார் திருநகூத்ர சிறப்புப் பகுதி

ஸ்ரீ திருமங்கையாழ்வாரின் திருநகூத்ரம் கார்த்திகையில் கார்த்திகை (24.11.2007) ஆகும். அதற்கான சிறப்புப் பகுதியாக பெரியதிருமுடியடைவு என்ற நூலில் இருந்து திருமங்கையாழ்வார் பற்றிய பகுதிகள் இங்கு தரப்பட்டுள்ளன. இவை எளிதான தமிழிலேயே உள்ளதால் மேலும் விளக்கப்படவில்லை.

கோயில் கந்தாடைநாயன் அருளிச்செய்த பெரியதிருமுடியடைவு

சார்ங்காம்ச பூதரான திருமங்கையாழ்வாருக்குத் திருவவதார ஸ்தலம் சோழதேசத்தில் திருக்காவேரி ஸாகரஸங்கம ப்ரதேசத்திலே (காவேரி கடலுடன் கலக்கும் இடத்தில்) திருக்குறையலூர். திருநகூத்ரம் கலியுகம் இருநூற்றேழு ஸம்வதஸரம் சென்ற பின்பு நளஸம்வதஸரம் கார்த்திகை மாலம் வியாழக்கிழமை க்ருத்திகை நகூத்ரம் பூர்ணிமை. திருவவதாரம் சதுர்த்த வர்ணத்திலே. திருநாமங்கள் பரகாலன், கலியன், கலித்வம்ஸன், கவிலோகதிவாகரன், சதுஷ்கவிசிகாமணி, ஷட்ப்ரபந்தகவி, கலிவையரி, நீலன், நாலுகவிப்பெருமாள், திருநாவீறுடையபெருமாள், மங்கையர்கோன், ஆலிநாடன், அருள்மாரி, திருமங்கையாழ்வார், அரட்டமுகி, அடையார்சீயம், கொங்குமலர்க்குமுலியர்வேள், கொற்றவேந்தன், கொற்றவேல் மங்கையேந்தன். தேவியார் குமுதவல்லி நாச்சியார். ஆசார்யர் ஸேனைமுதலியார். திருவாராதனம் சிந்தனைக்கினியார். மந்த்ரோபதேசம் பண்ணினவர் அழகியமணவாளப்பெருமாள். கைங்கர்யம் ப்ரதிதினமும் திருமங்கை மடத்தில் குமுதவல்லி நாச்சியார் புருஷகாரமாக ஆயிரம் திருநாமத்துக்குத் ததீயாராதனம். இவர் சிஷ்யர்கள் மைத்துனன் இளையாழ்வார், பரகால சியக்யர், நீர்மேல் நடப்பான், தாளுதுவான், தோராவுழக்கன், நிழலில்மறைவான், உயரத்தொங்குவான். இவர் ஏறுங்குதிரை ஆடன்மா. இவரருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்கள் பெரியதிருமொழி ஆயிரத்தெண்பத்துநாலு பாட்டும், திருக்குறுந்தாண்டகம் இருபது பாட்டும், திருநெடுந்தாண்டகம் முப்பது பாட்டும், சிறிய திருமடல் நூற்றுப்பதினாறு பாட்டும், பெரிய திருமடல் இருநூற்றெண்பத்தாறு பாட்டும், திருவெழுகுற்றிருக்கை ஒரு பாட்டும், தொங்கல் மூன்று பாட்டும். இவர் பாடின திருப்பதிகள் - தஞ்சைசாமாணி வம்புலாஞ்சோலை, திருப்பிரிதி, திருவதரி, சாளக்கிராமம், நைமிசாரண்யம், அயோத்தி, திருவாய்ப்பாடி, வடமதுரை, கங்கைகரைக்கண்டம், வியன்புரிசை, சிங்கவேள்குன்றம், திருமலை, திருவெவ்வுநூர், திருவல்லிக்கேணி, திருநீர்மலை, திருக்கடல்மல்லை, திருநின்றவூர், திருவிடவெந்தை, பெருமாள் கோயிலிலே அஷ்டபுஜம், பரமேச்வர விண்ணகரம், பச்சைவண்ணர், பவளவண்ணர், கள்வர், கச்சிவேளுக்கையாளரி, திருவூரகம், திருப்பேரகம், திருப்பாடகம், திருப்பாற்கடல், நிலாத்திங்கள் துண்டம், திருவெ.கா, விளக்கொளி அத்தியூரான், நின்றான், இருந்தான், கிடந்தான், நடந்தான் கார்வானம், பேரருளாளர், திருக்கோவலூர், திருவயிந்திரபுரம், திருசித்திரகூடம், சீராம விண்ணகர், திருவாலி திருநாகரி, திருக்குறையலூர், திருநாங்கூரிலே மணிமாடக்கோயில், வைகுந்த விண்ணகரம், அரிமேய விண்ணகரம், திருத்தேவனார்தொகை, வண்புருடோத்தமம், செம்பொன் செய்கோயில், திருதெற்றியம்பலம், பார்த்தன்பள்ளி, திருவிந்தநூர், திருக்குடந்தை, திருவெள்ளியங்குடி, புள்ளம்பூதங்குடி, ஆதனூர், திருக்கூடலூர், திருவெள்ளறை, கோயில் திருவரங்கம், உறையூர், உத்தமர்க்கோயில், திருத்தண்காலூர், திருப்பேர், நந்திபுரவிண்ணகரம், திருவிண்ணகரம், திருநறையூர், திருக்கண்டியூர், திருமெய்யம், தஞ்சையாளி, திருச்சேறை, சிறுபுலியூர், பெரும்புலியூர், திருக்கண்ணமங்கை, திருக்கண்ணபுரம், திருத்தலைச்சங்க நான்மதியம், திருக்கண்ணங்குடி, திருநாகை, திருப்புல்லாணி, திருக்குறுங்குடி, திருவல்லவாழ்க்கரம், அழகர் திருமலை, திருக்கோட்டியூர், திருமோகூர். இவர் நம்பெருமாளுக்குச் செய்தருளின கைங்கர்யங்கள் திருமடைப்பள்ளி, திருநடைமாளிகை, ஆலிநாடன் திருமண்டபம், திருக்கோட்டாரம், ஐந்துகளஞ்சியம், இரண்டு திருமதின், திருக்கோபுரம். இவர்க்கிருப்பிடம் நம்பெருமாள் கோயிலிலே வடதிருக்காவேரி (கொள்ளிடம் என்பர்) தீரத்திலே திருப்பாற்றுறையிலே திருமாளிகை. இவர் நூற்றஞ்சு திருநகூத்ரம் எழுந்தருளியிருந்தார். இவர் நம்பெருமாள் நியமனத்தினாலே திருக்குறுங்குடியிலே திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார். இவர் நாலு யுகத்திலும் நாலு வர்ணங்களிலும் திருவவதரித்து பகவத் பாகவதாசார்ய கைங்கர்யங்கள் அனேகம் பண்ணியருளினார்.

தனியன்

கலயாமி கலித்வம்ஸம் கவிலோக திவாகரம்
யஸ்ய கோபி: ப்ரகாசாபிராவித்யம் நிஹதம் தம:

பொருள் - கவிஞர்கள் என்னும் உலகத்தில் சூரியனாக திருமங்கையாழ்வார் உள்ளார். இவரது ஒளிக்கதிர்கள் மூலமாக அஜ்ஞானம் காரணமாக உண்டாகும் அக இருள் விலகி ஓடுகிறது. இப்படிப்பட்ட ஆழ்வாரை நான் த்யானிக்கிறேன்.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ நம்பிள்ளை திருநகூத்ர சிறப்புப் பகுதி

ஸ்ரீ நம்பிள்ளையின் திருநகூத்ரம் கார்த்திகையில் கார்த்திகை (24.11.2007) ஆகும். அதற்கான சிறப்புப் பகுதியாக பெரியதிருமுடியடைவு என்ற நூலில் இருந்து நம்பிள்ளை பற்றிய பகுதிகள் இங்கு தரப்பட்டுள்ளன. இவை எளிதான தமிழிலேயே உள்ளதால் மேலும் விளக்கப்படவில்லை.

கோயில் கந்தாடைநாயன் அருளிச்செய்த பெரியதிருமுடியடைவு

நம்பிள்ளைக்குத் திருவவதார ஸ்தலம் சோழமண்டலத்தில் நம்பூர். திருநகூத்ரம் ப்ரபவ வருஷம் கார்த்திகை மாஸம் க்ருத்திகை. குலம் வடமாள். குடி நம்பூர். திருநாமங்கள் வரதராஜன், திருக்கலிகன்றிதாஸர், கலிவைரிதாஸர், ஸூக்திமஹார்ணவர், நம்பிள்ளை, லோகாசார்யர், ஜகதாசார்யர், உலகாசிரியர். தேவியர்கள் ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரும் ஆண்டாளும். இருப்பிடம் கோயில். திருவாராதனம் வயலாலிமணவாளர். ஆசார்யர் நஞ்ஜீயர். குமாரர் ராமானுஜாசார்யர். இவர் செய்தருளின க்ரந்தங்கள் நஞ்ஜீயர் செய்தருளின திருவாய்மொழி வ்யாக்யானம் ஒன்பதினாயிரம் உத்தரித்து ஸ்ரீகோசத்திலேயேறியருள் பண்ணினார். ஆகையாலே நஞ்ஜீயர் திருவுள்ளமுகந்தருளி நம்பிள்ளை என்று இவருக்குத் திருநாமம் சாத்தியருளினார். கந்தாடை தோழப்பர் சாத்தின திருநாமம் உலகாசிரியர். நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை சாத்தின திருநாமம் ஸூக்திமஹார்ணவர். இவர் செய்தருளின க்ரந்தங்கள் திருவிருத்தத்துக்கு ௪௫, கண்ணினுண்சிறுத்தாம்புக்கு ௪௫, மைவண்ண நறுங்குஞ்சி வ்யாக்யானம், திருப்பல்லாண்டு ௪௫, ஸ்ரீவைஷ்ணவ ப்ரகாரம் முதலான க்ரந்தங்கள்.

தனியன்

வேதாந்த வேத்யாம்ருத வாரிராசேர்
வேதார்த்த ஸாராம்ருத பூரமக்ர்யம்
ஆதாய வர்ஷந்தமஹம் ப்ரபத்யே
காருண்ய பூரணம் கலிவைரிதாஸம்

பொருள் - வேதாந்தியாகிய நஞ்ஜீயர் என்னும் அமிர்தக் கடலிலிருந்து, மிகவும் இனிமையானதாக உள்ள வேதப்பொருள் அன்னும் அமிர்தத்தைப் பருகி, அதனைப் பொழிகின்ற மேகமாகிய கலிவைரி தாஸர் என்னும் நம்பிள்ளையை சரணம் புகுந்தேன்.

இவர் நூற்றைந்து திருநகூத்ரம் எழுந்தருளியிருந்தார். இவர் திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்தவர்கள் குமாரான ராமானுஜாசார்யர், கந்தாடை தோழப்பர், நடுவில் திருவீதிப் பட்டர், பெரியவாச்சான்பிள்ளை, வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை, வேல்வெட்டிப்பிள்ளை, ஈயுண்ணிமாதவர், பின்பழகிய பெருமாள் ஜீயர், ஏறுதிருவுடையார்தாஸர், ப்ராப்யஸ்தலநிவாஸர், ப்ராப்யஸஹவாஸர், ப்ராப்யகாஷேபர் முதலானவர்கள். ராமானுஜார்யர் செய்தருளின க்ரந்தங்கள் ஸாரார்த்தஸங்க்ரஹம், ரஹஸ்யத்ரயம்.

நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்